

ΤΑΔΚΟΡ

3

Ο Αούλδηπτος
Ναβεδάρης

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΟΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΙ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ τεράστιοι κροκόδειλοι άνοιγόκλεινουν τις φοβερές μασέλες τους, περιμένοντας να κατασπαράξουν τὸ ήρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, τὸν θρυλικὸ Ταγκόρ, πού οί δυὸ Ἴνδοὶ τῆς συμμορίας τῶν Τέγκ, κατ' ἐντολήν τοῦ Ναντίρ - Χό, τοῦ αἰμοβόρου άρχηγοῦ τους, ρίχνουν στὴ λίμνη (*).

Τὸ παιδί νοιώθει νὰ χάνη τὴν ἐπαφή του μὲ τὰ χέρια ἐκείνων πού τὸν κρατοῦνε. Τάλαντεύεται γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα στὸν αέρα κι' ὕστερα πέφτει στὰ νερὰ τῆς λίμνης, ἀνασηκώνοντας ἓνα μεγάλο πίδακα ἀπὸ ἀφρούς. Τὰ

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος: «Οἱ θησαυροὶ τῆς Κόμπρας».

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

αἰμοβόρα ἀμφίβια ἔρπετά, κουνώντας τις μεγάλες φολιδωτὲς οὐρὲς τους, τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Μιὰ παγερὴ φρικίασι τὸν κυριεύει. Γιὰ μιὰ στιγμή αἰσθάνεται νὰ παραλύη ὀλάκερο τὸ κορμί του.

— Πάμε νὰ φύγουμε!, λέει ὁ Ναντίρ στοὺς συμμορίτες καὶ χαμογελάει ἀπαίσια. Σὲ λίγα λεπτά, θὰ τὸν ἔχουν χωνέψει οἱ κροκόδειλοι. Ἐλπίζω νὰ βροῦν νόστιμο τὸ κρέας του. Ἐμπρὸς γιὰ τὴν παγόδα τῆς θεᾶς! Θέλω νὰ εἶμαι μπροστά, ὅταν ὁ ἱερέας θὰ κάνη τὴ μεγάλη θυσία. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ, καθὼς θὰ βλέπω σφαγμένη στὰ πόδια τῆς σεπτῆς Κάλι, τὴν ὀμορφὴ Ζανγκάρ, τὴ μοναχοκόρη τοῦ Νιρούκτα.

Καὶ ὁ άρχηγὸς σαλτάρει στ' ἄλογό του. Τὸ ἴδιο κάνουν

καὶ οἱ σύντροφοί του καὶ σὲ λίγο ἢ συμμορία, ἀφίνοντας πίσω τῆς ἓνα σύννεφο σκόνης, καλπάζει πρὸς τὸ μυστικὸ νὰ τῆς μαύρης προστάτιδος τῶν Τέγκ, ὅπου πρόκειται ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὥρες νὰ βρῆ τραγικὸ θάνατο τὸ κορίτσι μὲ τὰ μαύρα μάτια καὶ τὸ μελαμψὸ κορμί, ἢ ἀγαπημένη τοῦ Ταγκὸρ, ἢ ὁμορφὴ κόρη τοῦ ἐπαναστάτη μαχαραγιᾶ τοῦ Κασμίρ...

* * *

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τὸ Ἑλληνόπουλο βλέπει τὸ Χάρο μὲ τὰ μάτια του. Καθὼς βρίσκεται στὸ νερό, νοιώθει νὰ τὸν ζυγώνουν ἀπειλητικὰ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ ἀβυσσαλέα στόματά τους οἱ κροκόδειλοι. Ἀναταράζουν τὰ νερὰ καὶ τὰ ἀπαίσια μάτια τους εἶναι καρφωμένα ἀπάνω του. Δὲν τοῦ μένουν παρὰ ἐλάχιστες στιγμές Ἡ ἀπόστασι, ποὺ τὸν χωρίζει ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἀσήμαντη. Σὲ λίγο θὰ ἔχη βρῆ ἓναν ὀδυνηρὸ θάνατο. Ὁ Ταγκὸρ καταλαβαίνει πὼς εἶναι χαμένος. Ὅμως θὰ δοκιμάσῃ νὰ ξεφύγῃ. Ἄν τὰ καταφέρῃ, θὰ εἶναι εὐτυχής. Ἄν ὅμως δὲν πετύχῃ, τόσο τὸ χειρότερο. Ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ἡ ζωὴ του κρέμεται σὲ μιὰ κλωστή. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς κροκόδειλους, ὁ μεγαλύτερος, ποὺ εἶναι πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, βρίσκεται πολὺ κοντὰ καὶ εἶναι σὰ νὰ τὸν ἔχη κιόλας στὰ σαγόνια του. Σχεδὸν τὸν ἀγγίζει. Βλέπει τὶς τετραπλῆς σειρὲς τῶν δοντιῶν του...

Τούτῃ ἀκριβῶς ὅμως τὴν

κρίσιμη στιγμὴ τὸ παιδί, μὲ μιὰ αἰφνίδια κίνησι, πραγματοποιεῖ μιὰ κάθετη κατάδυσι μέσα στὸ νερό. Κι' ὅταν φτάνει σὲ ἀρκετὸ βάθος, ἀρχίζει νὰ ταξιδεύῃ μὲ ἀπλωτὲς πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ἔχουν τὰ τρία ἀμφίβια τέρατα. Περνάει κάτω ἀπὸ τὶς κοιλιές τους, ποὺ στέλνουν κίτρινες ἀνταύγειες στὸ νερό, καὶ ἀπομακρύνεται.

Οἱ τρεῖς κροκόδειλοι λυσσασμένοι, γιὰτὶ ἔχασαν τὴ λεία τους, βροντοῦν τὶς οὐρὲς τους κι' ἀφίνουν μικρὲς κραυγές, ποὺ θυμίζουν κλάμα μωροῦ παιδιοῦ. Τὸ Ἑλληνόπουλο βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια. Μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ρίχνει γύρω του καταλαβαίνει πὼς ὁ κίνδυνος εἶναι πάντα κοντὰ. Τὰ τρία τέρατα τὸν βλέπουν καὶ σὰν σαῖτες γυρίζουν καὶ μουντάρουν πρὸς τὸ μέρος του. Οἱ πράσινες φολιδωτὲς ράχες τους ἀστράφτουν στὸν ἥλιο καὶ τὰ σκοτεινὰ στόματά τους ἀνοιγοκλείνουν βιαστικὰ.

Ὁ Ταγκὸρ παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ γοργὰ βυθίζεται πάλι. Τὰ ἔρπετὰ γλυστροῦν σὰ σαῖτες πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Καὶ τούτῃ τὴ φορὰ ὅμως καταφέρνει νὰ ξεφύγῃ. Ἀλλὰ πόσο μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὸ γεμᾶτο ἀγωνία τοῦτο παιχνίδι μὲ τὸ θάνατο;

Ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνῃ πὼς οἱ δυνάμεις του τὸν ἀφίνουν. Δὲ μπορεῖ κανεὶς ἐπ' ἀπειρον νὰ ταξιδεύῃ χωρὶς ἀέρα κάτω ἀπ' τὸ νερό. Τινάζεται πρὸς τ' ἀπάνω γιὰτὶ πρέπει ν' ἀναπνεύσῃ. Μά, κα-

θώς ανεβαίνει, τὸ κεφάλι του βροντάει σὲ κάτι σκληρό. Γλυστράει τραμαγμένος πλάγια καί, καθὼς βγάζει τὸ κεφάλι του στὴν ἐπιφάνεια, βλέπει κάτι ποὺ τὸν κάνει νὰ χάση καὶ τὶς ἐλάχιστες ἐλπίδες σωτηρίας ποὺ τοῦ ἀπέμεινον. Πρὶν λίγες στιγμὲς τὸ κεφάλι του εἶχε χτυπήσει στὴν κοιλιά ἑνὸς τεράστιου βόα ποὺ ταξιδεύει ἀργὰ ἀπ' τὴ μιὰ ὄχθη στὴν ἄλλη. Καὶ τώρα τὸ μεγάλο φίδι μὲ τὴν καταπληκτικὴ δύναμι κυλάει σχεδὸν πλάι του μαζεύοντας καὶ τινάζοντας, πότε μπρὸς πότε πίσω, τὰ δαχτυλίδια τοῦ κορμιοῦ του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν παρουσία του...

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ κροκοδείλοι ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὅμως καὶ στὸ παιδί ὑπάρχει τώρα τὸ φίδι. Τὰ τρία μεγάλα ἔρπετὰ τυφλὰ ἀπὸ τὴ λύσσα δὲν βλέπουν τὸ φίδι καὶ πέφτουν ἀπάνω του. Ὁ βόας, ξαφνιασμένος ἀπὸ τούτη τὴν ἐπίθεσι, ἀνοίγει τὸ στόμα του, πετάει θυμωμένος τὴ μακρυὰ του γλῶσσα ἔξω καὶ ἀπότομα συσπειρώνεται καὶ κουλουριάζεται σὰν ἀστραπή...

Τὰ τρία ἔρπετὰ βρίσκονται σὲ μισὸ δευτερόλεπτο τυλιγμένα στὶς φοβερὲς κουλούρες τοῦ φιδίσιου κορμιοῦ καὶ τότε ἀρχίζει μιὰ ἀπερίγραπτη σὲ ἀγριότητα τιτανομαχία. Τὰ μεγάλα σαγόνια τῶν κροκοδείλων προσπαθοῦν νὰ δαγκώσουν τὸ βόα, μὰ τὸ πετσὶ του εἶναι χοντρὸ καὶ ἀδιαπέραστο σὰν λάστιχο. Ἀγριε-

μένει, τινάζονται πότε δεξιὰ, πότε ἀριστερά, ζητώντας ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν θανάσιμη περίπτωσι ποὺ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γίνεται πιὸ φοβερή.

Μιὰ ἄγρια τρικυμία ἀπλώνεται γύρω τους. Τὰ νερὰ τινάζονται ψηλά, καθὼς τὰ χτυποῦν οἱ οὐρὲς καὶ καθὼς τὰ τέσσερα τέρατα σὰν ἕνας ὄγκος κυλιοῦνται στὴν ἐπιφάνεια, βουλιάζουν, ξαναβγαίνουν ἀπάνω καὶ συνεχίζουν τὴ σκληρὴ μάχη. Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἕνα δυνατὸ τρίξιμο κι' ὕστερα ἕνα «κράκ», ἕνας κρότος ἀπὸ κόκκαλα ποὺ σπᾶνε, καὶ στὰ γαλάζια νερὰ τῆς λίμνης ἀπλώνεται ἕνας λεκὲς ἀπὸ αἷμα ποὺ μεγαλώνει, μεγαλώνει. Τὸ φίδι μὲ τὴν καταπληκτικὴ δύναμί του συνέτριψε τὰ φολιδωτὰ κορμιὰ τῶν κροκοδείλων, τὰ πολτοποίησε καὶ τώρα τὸ φοβερό του στόμα ἐτοιμάζεται νὰ τὰ καταπιῇ!

Ὁ Ταγκόρ, ποὺ παρακολουθεῖ ἀπὸ μικρὴ ἀπόστασι σὰν ὑπνωτισμένος αὐτὸν τὸν θανάσιμο ἀγῶνα, συνέρχεται καθὼς βλέπει τὸ αἷμα καί, κολιμπώντας μὲ γοργὲς κινήσεις, ἀπομακρύνεται. Ἡ ὄχθη δὲν εἶναι μακρυὰ. Τώρα ποὺ διέφυγε — ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη ἐμφάνισι τοῦ βόα — τὸν κίνδυνο, ξαναβρίσκει τὸ κουράγιο του καὶ κολιμπάει σὰν δελφίνι.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, φτάνει στὴν ξηρά. Κρύβεται ἀνάμεσα στὶς καλαμιὲς καὶ περιμένει. Τὸ βλέμμα του διαγράφει

Ένα τόξο στὰ γύρω, ἐξετάζον-
τας μὲ προσοχὴ κάθε πτυχή
τοῦ ἐδάφους. Στηλώνει τ' αὐ-
τί. Δὲν βλέπει καμμιά ὑπο-
πτη κίνησι. Δὲν ἀκούει κανένα
θόρυβο γύρω ἀπὸ τὴ λίμνη.
Ὁ Ναντίρ - Χό και οἱ ἄλλοι
καβαλλάρηδες, βέβαιοι πὼς οἱ
κροκόδειλοι κατάπιαν τὸ θῦ-
μα τους, ἔχουν ἀπομακρυνθῆ
καὶ καλπάζουν πρὸς τὴν πα-
γόδα τῆς Κάλι...

Ο ΤΑΓΚΟΡ
ΚΑΙ Ο ΜΑΞΟΥΕΛ

ΤΟ ΤΟΛΜΗΡΟ Ἑλληνό-
πουλο ἀρχίζει νὰ προχω-
ρῆ μὲ προφυλάξεις. Τῶ-
ρα πὺ ἔχει πάλι τὰ χέρια
ἐλεύθερα, ὁ νοῦς του εἶναι στὴ
Ζανγκάρ. Τὸ ὄμορφο κορίτσι

μὲ τὰ μαῦρα μάτια διατρέ-
χει ἕναν ἀπερίγραπτο κίνδυ-
νο. Κάθε στιγμή πὺ περνάει
τὴν φέρνει ὄλο και πιὸ κοντὰ
στὸ θάνατο. Στ' αὐτιά του ἀν-
τηχοῦν ἀκόμα τὰ φοβερὰ λό-
για τοῦ Ναντίρ: «Πάρτε τὴν
καὶ πηγαίνετε τὴν κατ' εὐ-
θείαν στὴν παγόδα τῆς Με-
γάλης Κάλι. Ἡ θεὰ περιμέ-
νει νὰ βρέξη τὰ πόδια τῆς
στὸ αἷμα αὐτῆς τῆς ἄπι-
στης!»

Ὁ Ταγκὸρ ξέρεي πολὺ κα-
λὰ τί σημαίνει αὐτὸ και νοιώ-
θει ἕνα σιδερένιο χέρι μὲ μυ-
τερὰ νύχια νὰ τοῦ φουχτιάζη
τὴν καρδιά. Πρέπει νὰ δια-
στή!...

Ξαφνικὰ ὅμως σταματᾷ.
Ἀκούει ποδοβολητὸ ἄλόγων.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ταγκὸρ διασπυρώνει τὸ σπαθὶ του μὲ τὸν Τέγκ

Ἡ κοφτερὴ λεπίδα ζυγιάζεται ἐπάνω ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ.

Πέφτει μὲ τὴν κοιλιὰ στὸ χῶμα καὶ περιμένει μὲ ἀγωνία. Ἄν εἶναι οἱ Τέγκ πού ξαναγυρίζουν εἶναι χαμένος! Κρατάει τὴν ἀναπνοή του καὶ πίσω ἀπὸ τὶς καλαμιές προσπαθεῖ νὰ διακρίνη ἐκείνους πού ἔρχονται. Ἀπότομα ἓνα χαμόγελο εὐτυχίας σχεδιάζεται στὸ κουρασμένο πρόσωπό του. Τινάζεται ὀρθὸς καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Δὲν τοῦ χρειάζονται τώρα οἱ καλαμιές. Ἐκεῖνοι πού ἔρχονται εἶναι φίλοι!...

— Μαλαμπάρ! Ἐδῶ, Μαλαμπάρ!, φωνάζει.

Ὁ γίγαντας — γιατί αὐτὸς εἶναι πού ἔρχεται μαζί μὲ τρεῖς ἄλλους καβαλλάρηδες — καθὼς βλέπει ξαφνικὰ τὸ

παιδί μπροστά του, ἀφίνει ἓνα χαρούμενο οὐρλιαχτὸ καὶ σαλτάρει ἀπ' τ' ἄλογο. Ἀρπάζει μὲ τὶς χεροῦκλες του τὸ Ἑλληνόπουλο, τὸ ἀγκαλιάζει καὶ τὸ φιλάει.

— Δὲν εἶσαι ἐν τάξει, Ταγκόρ!, παραπονιέται. Μοῦ τὴν ἔσκασες καὶ μ' ἄφησες νὰ κολατσιίζω τὸν ἀγριόχοιρο ἐνῶ ἐσύ... Εὐτυχῶς, ἦρθε ὁ Νιρούκτα στὸ δάσος μὲ τὰ μπαμποῦ καὶ μᾶς εἰδοποίησε...

Κυττάζει γύρω του.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ζανγκάρ;

— Τὸ κορίτσι εἶναι στὰ χέρια τῶν Τέγκ, Μαλαμπάρ! Πρέπει νὰ βιαστοῦμε!, λέει τὸ παιδί.

Καὶ μὲ λίγα λόγια τοῦ ἐξηγεῖ τὰ καθέκαστα.

— Ἡ παγόδα τῆς Κάλι εἶναι στὸ Δελχί, λέει ὁ γίγαντας. Ἔχουν στήσει τὸ ξόανό της σ' ἓνα βαθὺ ὑπόγειο κι' ἐκεῖ, δυὸ φορές τὸ χρόνο, μαζεύονται καὶ κάνουν τὶς ἀνθρωποθυσίες τους! Τὰ ἐρείπια ἑνὸς παλιοῦ πύργου κρύβουν τὴν παγόδα. Μὰ ἐγὼ ξέρω τὸ δρόμο.

— Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως, Μαλαμπάρ!

— Αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ μοῦ τὸ πῆς, Ταγκόρ! Ὅσο πιὸ γρήγορα φτάσουμε, τόσο καλύτερα.

Ἀποφασίζουν, γιὰ νὰ μὴ κινήσουν ὑποψίες, νὰ πᾶνε μόνοι οἱ δύο τους. Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς καβαλλάρηδες ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ γίγαντα παραχωρεῖ τὸ ἄλογό του στὸ παιδί. Αὐτὸς θὰ βολευτῆ μ' ἓναν ἄλλο σύντροφό του. Δυὸ σ' ἓνα ἄλογο. Θὰ γυρίσουν κι' οἱ τρεῖς στὸ δάσος μὲ τὰ μπαμποῦ.

— Εἰδοποιήστε τὸν Γκάλεμ, τοὺς λέει ὁ Μαλαμπάρ, πὼς βρήκαμε τὸν Ταγκόρ. Ἐγὼ κι' ὁ Ταγκόρ θὰ πᾶμε παρέα στὸ Δελχί. Πέστε του ἀκόμα πὼς ἡ Ζανγκάρ εἶναι στὴν παγόδα τῆς Κάλι. Οἱ Τέγκ ἐτοιμάζονται νὰ τὴν θυσιάσουν. Ξεκινᾶμε νὰ τοὺς προλάβουμε.

Καὶ τὸ παιδί κι' ὁ γίγαντας σαλτάρουν στ' ἄλογα καὶ μπαίνουν καλπάζοντας στὸ μεγάλο δρόμο.

— Πόση ὥρα μᾶς χρειάζεται ὅσο νὰ φτάσουμε ἐκεῖ, ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ

συναπάντημα ποὺ θὰ ἔχουμε!, ἀποκρίνεται ὁ γίγαντας. Ἐέχασα νὰ σοῦ πῶ πὼς ὁ μοναδικὸς δρόμος ποὺ φέρνει στὸ Δελχί, τοῦτος ἐδῶ ποὺ ἀκολουθᾶμε, εἶναι πιασμένος ἀπὸ τοὺς Ἑγγλέζους! Πρὶν δυὸ ὥρες, φέρανε τὰ νέα στὸν Γκάλεμ. Ὅλοι οἱ δρόμοι γέμισαν μὲ φωτογραφίες σου καί, ὕστερα ἀπὸ τὰ πυρομαχικὰ ποὺ τοὺς πήραμε, ἡ ἀμοιβὴ γιὰ τὸ κεφάλι σου διπλασιάστηκε. Τώρα εἶσαι ἐπικηρυγμένος γιὰ δώδεκα χιλιάδες ρούπιες.

— Χμ! Δὲν εἶναι καὶ λίγα!, κάνει χαμογελῶντας τὸ παιδί καὶ τραβάει τὰ γκέμια τοῦ ἄλογου τοῦ προσπαθῶντας νὰ τὸ κᾶν νὰ τρέξη περισσότερο. Δώδεκα χιλιάδες ρούπιες εἶναι μιὰ περιουσία!

Ἐχει ἀρχίσει νὰ σουρουπώνη. Τώρα βρίσκονται μερικὰ μόνον χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὸ Δελχί. Οἱ πρῶτες σκιές σχεδιάζονται στὸν οὐρανὸ καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα ποὺ φοβᾶται ὁ Μαλαμπάρ, δὲν ἔγινε. Μπαίνουν σὲ μιὰν ἀτραπὸ, ποὺ ἀπ' τὴ μιὰ καὶ τὴν ἄλλη πλευρὰ τους ὑψώνονται αἰωνόβια δέντρα, σχηματίζοντας ἓναν πράσινο θόλο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους.

— Λίγο ἀκόμα καὶ φτάνουμε!, λέει εὐθυμα ὁ γίγαντας. Στὸ πρῶτο σταυροδρόμι ποὺ θὰ συναντήσουμε, θὰ στρίψουμε δεξιὰ καὶ θὰ μποῦμε στὰ ἐρείπια. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος!

Κάτι ἐτοιμάζεται νὰ πῆ ἀ-

κόμα, ἀλλὰ δὲν προφταίνει. Οἱ πράσινες φούντες τῶν δέντρων σαλεύουν ὕπουλα καὶ παραμερίζουν. Εἴκοσι ἄγγλοι στρατιῶτες, πού εἶναι κρεμασμένοι ψηλὰ ἀνάμεσα στὰ κλαριά καὶ περιμένουν, σαλτάρουν σὰν ἀγρίμια ἀπάνω στοὺς δυὸ καβαλλάρηδες.

Ὁ Ταγκὸρ νοιώθει ἓνα ἀσήκωτο βάρος στοὺς ὤμους του καί, καθὼς σκύβει νὰ φυλαχτῆ, γκρεμίζεται ἀπὸ τ' ἄλογο καὶ πέφτει βαρὺς στὸ χῶμα. Πέντε στρατιῶτες ἔχουν ριχτῆ ἀπάνω του καὶ δὲν μποροῦν νὰ τὸν συγκρατήσουν. Τὸ λαστιχένιο κορμί του κουλουριάζεται σὰν φίδι, τινάζεται πότε μπρός, πότε πλάγια καὶ οἱ γροθιές του χτυποῦν πρόσωπα, κρανία, σαγόνια, στομάχια. Ἀπότομα ὅμως αἰσθάνεται νὰ παίρνουν ὄλα μιὰν ἀπίθανη βόλτα γύρω του. Ὁ ὑποκόπανος ἐνὸς ὄπλου σφυροκοπάει τὰ μηνίγγια του. Κάποιος στρατιώτης ἀνασηκώνει τὸ ὄπλο καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι του. Τὸ παιδί δαγκάνει τὰ χεῖλη ἀπὸ τὸν δυνατὸ πόνο, ἀλλὰ δὲν ξεφωνίζει. Χιλιάδες χρωματιστὰ ἀστέρια στριφογυρνᾶνε γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ στ' αὐτιά του φτάνουν σὰν ἀπὸ πολὺ μακριὰ οἱ ἦχοι μιᾶς μεγάλης καμπάνας. Καταλαβαίνει πὼς ζαλίζεται καὶ εἶναι ἕτοιμος νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μαλαμπάρ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα. Δεκαπέντε ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἔχουν ριχτῆ ἀπάνω του

καὶ παλεύουν νὰ τὸν γκρεμίσουν ἀπὸ τὸ ἄλογο. Μὰ ὁ γίγαντας δὲν ἔχει καμμιά διάθεσι νὰ παραδοθῆ. Τυλίγει τὰ πόδια του στὴν κοιλιά τοῦ ἀλόγου κι' ἔτσι, καθὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κουνήσῃ, ἔχει τὰ χεῖρια ἐλεύθερα καὶ οἱ γροθιές του, σὰν σφυριά πού ζυγιάζουν, τὸ καθένα χίλιους τόννους, διαγράφουν βιαστικὰ τόξα στὸν ἀέρα καὶ προσγειώνονται ἀπάνω στὰ κορμιά τῶν ἀντιπάλων του καὶ τσακίζουν σβέρκους καὶ συντρίβουν κρανία. Μὲ μιὰν ἀπτόμη κίνησι ἀνατρέπει ἐκείνους πού ἔχουν σκαρφαλώσει στοὺς ὤμους του καί, ὅταν αἰσθάνεται κάπως πιὸ ἄνετα, σταματᾷ τὰ γρονθοκόπημα, ἀπλώνει τὶς χεροῦκλες του καὶ ἀνασηκώνει σὰν πούπουλα δυὸ ἄγγλους, τοὺς ἀφοπλίζει κι' ὕστερα τοὺς πετάει σὰν ἄδεια σακκιά στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ μὲ τὰ δυὸ πιστόλια προτεταμένα καὶ τὰ δάχτυλα στὴν σκανδάλη ὀρμάει στὸ σωρὸ ν' ἀπελευθερώσῃ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο. Ὅμως αὐτὸ πού βλέπει τὸν κάνει ν' ἀνατριχιάσῃ καὶ κρατᾷ ἀπότομα τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου του.

— Ὁ Μάξγουελ!, γρυλλίζει. Πάλι ὁ Μάξγουελ.

Ὁ ἄγγλος ἀξιωματικὸς στέκει πάνω ἀπὸ τὸ παιδί πού ἀγωνίζεται νὰ συγκρατήσῃ τὶς αἰσθήσεις του κι' ἔχει μισόκλειστα τὰ μάτια, ξαπλωμένο ἀνάσκελα στὸ χῶμα. Στέκει ἀπὸ πάνω του καὶ ἡ κἀνη τοῦ περιστρόφου του ἀ-

κουμπάει στὸν δεξιὸ κρόταφο τοῦ Ταγκόρ.

— Ἄν κάνης ἓνα ἀκόμη βῆμα, Μαλαμπάρ, γρυλλίζει, ὁ ἀξιωματικός, θὰ πιέσω τὴ σκανδάλη καὶ ἓνα καφτὸ μολύβι θὰ σφηνωθῆ στὸ κρανίο τοῦ φίλου σου. Εἶναι ἓνα σίγουρο εἰσιτήριο γιὰ τὴν κόλασι! Λοιπὸν, ἂν θέλῃς ὁ φίλος σου νὰ μείνῃ ζωντανός, ἀπομακρύνσου. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ χρειάζεσαι. Ἀργότερα ὅμως, θάρθῃ ἡ σειρά σου. Ἐχω σημειώσει στὸ καρνέ μου ἓνα λουτρὸ πού ἔκανα παρὰ τὴ θέλησί μου. Αὐτὸ τὸ λουτρὸ θὰ τὸ πληρώσης μὲ μιὰ θηλιά πού θὰ σοῦ περάσουν στὸ λαιμό. Τώρα εἶσαι ἐλεύθερος νὰ φύγῃς. Ἐκτὸς

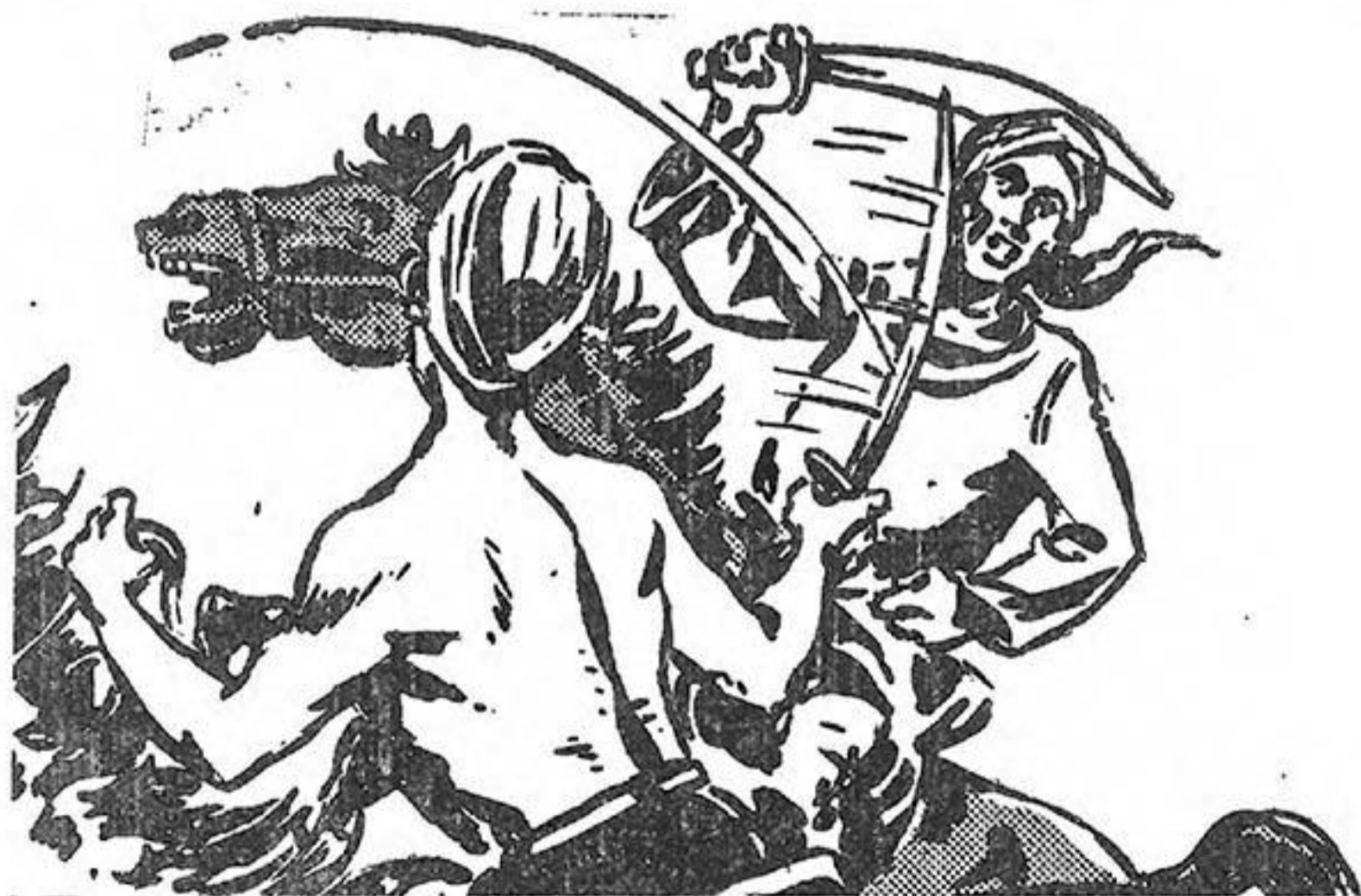
ἂν προτιμᾷς νὰ δῆς νεκρὸ τὸ φίλο σου.

Ὁ γίγαντας βγάζει ἓνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ θυμωμένου ἐλέφαντα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ μουντάρῃ. Ἀλλὰ ὁ Μάξγουελ κάνει μιὰ ἀσήμαντη κίνησι καὶ τὸ πιστόλι στερεώνεται πιὸ βαρεῖα στὸν κρόταφο τοῦ πληγωμένου παιδιοῦ.

— Φύγε, Μαλαμπάρ!, λέει μὲ πνιχτὴ φωνὴ τὸ Ἑλληνόπουλο. Κάνε αὐτὸ πού σοῦ λένε! Ἡ Ζανγκάρ κινδυνεύει...

— Καὶ σύ; ρωτᾷ αὐτός.

— Μὴ σὲ μέλλει γιὰ μένα, Μαλαμπάρ. Γιὰ μένα ὑπάρχει καιρός. Μὴ ξεχνᾷς πὼς ἡ Ζανγκάρ εἶναι στὰ χέρια τῶν Τέγκ καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ...

Γὰ σπαθιά ἀστράφτουν, καὶ οἱ δυὸ καβαλλάρηδες ἀρχίζουν ἓνα ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἡ Ζανγκάρ κάνει μιὰ σβέλτα κίνηση καὶ ἡ γροθιά της βροντάει στὸ πρόσωπο τῆς ἀντιπάλου της.

Ὁ Μαλαμπάρ ἀφίνει ἕνα καινούργιο γρύλλισμα.

— Μάξγουελ, λέει. Ἄν πειραχτῆ ἔστω καὶ μιὰ τρίχα ἀπ' τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, νὰ ξέρης πὼς δὲν θὰ ζήσης πολὺ...

Κι' ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸ Ἑλληνόπουλο, προσθέτει:

— Θὰ σοῦ κάνω κι' αὐτὴ τὴ φορά τὸ χατήρι, Ταγκόρ! Θὰ σ' ἀκούσω καὶ φεύγω. Ὅμως δὲν ξέρω ἂν κάνω καλά...

— Τὴ Ζανγκάρ! Τὴ Ζανγκάρ νὰ σώσης, Μαλαμπάρ!, φωνάζει τὸ παιδί καθὼς τὸν βλέπει ν' ἀπομακρύνεται καλπάζοντας.

— Καὶ τώρα οἱ δύο μας, διαβολοέλληνα!, τὸν κόβει ὁ Μάξγουελ. Τώρα θὰ καταλά-

βης τί θὰ πῆ νὰ τὰ βάζη κανεὶς μὲ τοὺς Ἄγγλους...

— Δὲ σὲ φοβάμαι!, ἀποκρίνεται μὲ σφιχτὰ δόντια τὸ παιδί.

— Δέστε τον καὶ φορτώστε τον σ' ἕνα ἄλογο!, διατάζει ὁ ἀξιωματικός. Μοῦ χρειάζεται μερικὲς μέρες ἀκόμα ζωντανός...

ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΤΡΟΜΕΡΗΣ ΚΑΛΙ

ΣΤΗΝ παγόδα τῆς Μαύρης Θεᾶς, ἔχουν ἀρχίσει κιόλας οἱ ψαλμοί. Μπροστὰ στὸ μεγάλο μαῦρο ξόανο τῆς Κάλι καίνε βαρειά θυμιάματα, ποὺ κάνουν θολὴ τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ δυσκολεύουν τὴν ἀναπνοή. Μεγάλες ἀναμμένες λαμπάδες, φτιαγ-

μένες από ένα ειδικό ξύλο μουσκεμένο σε πετρέλαιο, ρίχνουν πορφυρές ανταύγειες και καπνὸ σ' ὅλα τὰ γύρω. Ἐκατὸ καὶ περισσότεροι ἄνθρωποι εἶναι γονατιστοὶ σὲ τούτη τὴν παγόδα, ποὺ βρίσκεται πενήντα μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, μέσα στὰ ἐρείπια τῆς παλιᾶς πολιτείας τοῦ Σαρχάν, λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὰ μισογκρεμισμένα τείχη τοῦ ἀρχαίου Δελχί.

Εἶναι ἓνα εὐρύχωρο κυκλικὸ ὑπόγειο καὶ στὴ μέση του εἶναι στημένο τὸ ξόανο τῆς Κάλι, τῆς Θεᾶς τῆς Ἀρχῆς καὶ τοῦ Τέλους, ποὺ στέκει ἀσάλευτο μὲ τὰ δεκάξη του χέρια μακρὰ τεντωμένα ψηλά, πλάγια καὶ μπροστά. Στὴ θέσι τῶν ματιῶν ὑπάρχουν δυὸ μεγάλα σιμαράγδια, ποὺ φεγγοβολοῦν παράξενα καὶ δίνουν κάποια ζωντάνια στὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τῆς αἰμοβόρας πρώτης γυναίκας τοῦ Θεοῦ Σίβα...

Ἐνας ἱερέας, γυμνὸς ὡς τὴ μέση, καθισμένος πλάϊ στὸ ξόανο τῆς Κάλι μ' ἓνα σπαθὶ σὰν μισοφέγγαρο ἀκουμπισμένο στὰ γόνατά του, ποὺ ἡ κοφτερὴ λεπίδα του ἀστράφτει ἀνατριχιαστικά, ἀπαγγέλλει μὲ σιγανὴ φωνὴ ἀκατανόητες προσευχὲς καὶ τὰ λόγια του κατόπιν ἐπαναλαμβάνουν τραγουδιστὰ οἱ γονατιστοὶ ληστές. Εἶναι ἓνα ἱερὸ τραγούδι ποὺ μιλάει γιὰ τὰ μεγάλα σταυροδρόμια, ἀπ' ὅπου περνοῦν τὰ πλοῦσια караβάνια τῶν ἐμπόρων, γιὰ τὶς ἀπάτητες ζούγκλες, γιὰ τὶς μακρυ-

νὲς θάλασσες ὅπου ταξιδεύουν μεγάλα καράβια μὲ γεμάτα τ' ἀμπάρια τους ἀπὸ ἀμύθητους θησαυρούς. Ὅλα τούτα παρακαλοῦν οἱ ληστές νὰ γίνουν δικά τους καὶ δίνουν ὑπόσχεσι πὼς σύντομα θὰ φέρουν τὸ μερίδιο τῆς θεᾶς στὸ ναὸ της, ἂν εὐδοκῆση νὰ τοὺς βοηθήσει. Καὶ τὸ μαῦρο ξόανο τῆς Κάλι ἀκούει καὶ τὰ σμάραγδένια μάτια φεγγοβολοῦν παράξενα.

Ξαφνικά, γίνεται ἡσυχία. Ἐνας ψηλὸς ἄντρας μὲ κοντὸ μαῦρο γένι κατεβαίνει τὴ σκάλα καὶ πίσω του ἔρχονται δυὸ ἄλλοι μὲ ἄγρια πρόσωπα, ποὺ σέρνουν μαζί τους ἓνα μελαχροινὸ κορίτσι. Εἶναι ὁ Ναντὶρ - Χό, ποὺ φέρνει ἀπόψε νὰ θυσιάσει μπροστὰ στὰ πόδια τῆς αἰμοβόρας θεᾶς τὴ μοναχοκόρη τοῦ Νιρούκτα, τὴν ὁμορφὴ Ζανγκάρ! Τὸ κορίτσι ἀντιστέκεται καὶ φωνάζει, μὰ κανεὶς δὲν τὸ ἀκούει. Οἱ Τέγκ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν γονατιστοὶ καὶ ἀκίνητοι, βυθισμένοι σὲ μιὰ παράδοξη ἔκστασι, σὰν νὰ ἔχουν ὁμαδικὰ ὑπνωτιστῆ. Δὲν σηκώνουν τὰ μάτια.

Ὁ Ναντὶρ - Χό περνάει ἀνάμεσα στοὺς γονατιστοὺς ληστές, φτάνει στὸ μέρος τοῦ ἱερέα καὶ κάνει μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι, γεμάτη σεβασμό.

— Ἡ μεγάλη θεὰ μαζί σου, σεβαστὲ λάμα, τοῦ λέε. Ὁ Ναντὶρ - Χό κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του. Ἡ μεγάλη Κάλι θὰ ἔχη τὸ αἷμα τῆς ἄπιστης.

Ὁ ἱερέας χαμογελάει ἀπαίσια.

— Ἡ Εἰρήνη μαζί σου, μεγάλε ἀδελφέ, ἀποκρίνεται. Ἡ θεὰ πού διευθύνει τὶς τύχες τοῦ κόσμου, νὰ σὲ προστατεύη...

Ὁ Ναντίρ - Χὸ παραμεοίζει καὶ παίρνει θέσι δίπλα του, ἐνῶ ἐκεῖνος μ' ἓνα ἀδιόρατο νεῦμα προσκαλεῖ τοὺς δυὸ ἄντρες πού κρατοῦν τὴν αἰχμάλωτη κοπέλλα. Οἱ δυὸ Τέγκ πλησιάζουν καὶ στέκουν μπροστά του, ἔχοντας στὴ μέση τὸ κορίτσι. Εἶναι κι' οἱ δυὸ χειροδύναμοι κι' ἔχουν φουχτιάσει μὲ τὰ σιδερένια δάχτυλά τους τὰ μπράτσα τῆς Ζανγκάρ καὶ τὴν κρατοῦν ἀκίνητη. Ἡ νέα στηλώνει τὸ φοβισμένο της βλέμμα ἀπάνω στὸ κοφτερὸ σπαθὶ τοῦ ἱερέα, πού ἐξακολουθεῖ νὰ χαμογελάει ἀνατριχιαστικὰ καὶ νὰ τὴν κυττάζει παράξενα...

— Ἀφήστε με, σὰς παρακαλῶ!, λέει ἡ Ζανγκάρ καὶ τὰ μάτια της γεμίζουν δάκρυα. Δὲν σὰς ἔφταιξα σὲ τίποτα. Γιατί θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε;

— Εἶσαι ἡ κόρη τοῦ Νιρούκτα, τοῦ πιὸ θανάσιμου ἐχθροῦ τῆς ἀδελφότητος τῶν Τέγκ!, λέει μὲ συρτὴ φωνὴ πού μοιάζει μὲ σφύριγμα φιδιοῦ ὁ ἱερέας. Εἶσαι αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα του κι' ἡ θεὰ ζητάει ἐκδίκησι. Θὰ πληρώσης, γιατί ὁ πατέρας σου πρόσβαλε τὴν μεγάλη Κάλι.

Τὸ κορίτσι βγάζει μιὰ ἄγρια κραυγή.

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω! Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!, φωνάζει.

Μὰ ἀπότομα αἰσθάνεται νὰ χάνη τὴ φωνή της καὶ κάθε δύναμι ἀντιστάσεως. Τὰ μικρὰ μάτια τοῦ ἱερέα ἔχουν καρφωθῆ μὲ μιὰ παράξενη ἐπιμονὴ ἀπάνω της καὶ τὸ βλέμμα του διαπεραστικὸ, ὑπουλο, φοβερὸ, βυθίζεται στὸ δικό της. Τὴν κυττάζει ἐπίμονα καὶ τὰ κοκκαλιάρικα δάχτυλά του κάνουν μερικὲς ἀνάλαφρες κινήσεις μπροστὰ στὸ πρόσωπό της. Ἡ Ζανγκάρ νοιώθει νὰ παραλύη, μιὰ δυνατὴ κούρασι γεμίζει τὸ κορμί της καὶ δὲν ἔχει πιά τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ...

— Ὑπνωτίστηκε!, λέει ὁ ἱερέας στὸν Ναντίρ - Χὸ. Σὲ λίγο, μπροστὰ στὰ πόδια τῆς Μεγάλης Θεᾶς, θὰ ξεπλύνῃ μὲ τὸ αἷμα της τὴν προσβολὴ πού ἔκανε ὁ πατέρας της στὴν Ἀδελφότητα τῶν Τέγκ.

Ο ΜΑΛΑΜΠΑΡ..
ΓΕΥΜΑΤΙΖΕΙ!

ΕΙΝΑΙ σκοτάδι ὅταν ὁ Μαλαμπάρ φτάνει στὰ ἐρείπια τοῦ Σαρχάν. Ξεπεζεύει καὶ δένει τὸ ἄλογό του σ' ἓνα δέντρο. Ὑστερα ἀρχίζει, πατώντας ἀθόρυβα σὰν γάτα, νὰ πλησιάζῃ στὸν ἐρειπωμένο πύργο, στὰ ὑπόγεια τοῦ ὁποίου ξέρει πὼς γίνονται οἱ μυστικὲς λειτουργίες τῆς θεᾶς τῶν Τέγκ.

— Μὰ τὸ Μουγκαλίντα, τὸ

βασιληᾶ τῶν φιδιῶν (*), λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του καθῶς προχωρεῖ μὲ προφυλάξεις, ποὺ τύλιξε ἑφτά φορές τὸ κορμί του γύρω ἀπὸ τὸν Βούδδα καὶ τὸν προστάτεψε ἀπὸ τὴ θύελλα, ἀπόψε ἔχω ὄρεξι νὰ στραγγαλίσω καὶ τὴν ἴδια τὴν σαρανταποδαρούσα Κάλι ἂν βρεθῆ στὸ δρόμο μου.

Στὴ ζώνη του ἔχει περάσει τὰ δυὸ πιστόλια, ποὺ πῆρε ἀπ' τοὺς Ἄγγλους λίγη ὥρα νωρίτερα, καὶ κάτω ἀπ' τὴν κελεμπία του ὑπάρχει κρεμασμένο τὸ σπαθί του. Ἀπόψε, λογαριάζει νὰ τὰ χρησιμοποιοῦν ὅλα αὐτὰ καὶ κανεὶς δὲ θὰ μπορέσει νὰ τὸν συγκρατήση. Στὸ βάθος εἶναι πολὺ ἀνήσυχος αὐτὸς ὁ γίγαντας, ποὺ ἀργεῖ... νὰ θυμώση,

(*) Μουγκαλίντα, εἶναι μιὰ ἀλλή ὀνομασία τῆς δηλητηριώδους κόμπρας. Τὸ φίδι αὐτὸ στὴν Ἰνδικὴ γλῶσσα λέγεται νάγια καὶ θεωρεῖται ἱερό. Τὰ παλιὰ χρόνια κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ σκοτώσῃ μιὰ κόμπρα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ τεραστία αὐξήσῃ τοῦ ἀριθμοῦ τους. Καὶ τώρα ἀκόμα σὲ πολλὰ Ἰνδικὰ χωριά δὲν πειράζουν τίς κόμπρες, ποὺ σκορπίζουν, ὅπως ἔχουν λογαριαστή, τὸ θάνατο κάθε χρόνο σὲ διακόσιες πενήντα χιλιάδες ἀνθρώπους! Ἡ νάγια, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσι, κάποτε ποὺ ὁ Βούδδας βρέθηκε μόνος σ' ἓνα ἄγριο δάσος καὶ ξέσπασε μιὰ φοβερὴ θύελλα, ἀπλώσε ἀπὸ πάνω του τὸ πλατὺ κεφάλι τῆς καὶ τὸν προστάτεψε σὰν ὀμπρέλλα καὶ τύλιξε τὸ κορμί τῆς στὸ σῶμα του καὶ τὸν προφύλαξε ἀπὸ τὴ δυνατὴ παγωνιά. Ἔτσι ἡ νάγια ἔγινε εὐλογημένο φίδι. Τὸ ὄνομα κόμπρα, στὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ ἔρπετου τὸ ἔδωκαν οἱ Πορτογάλοι καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα σ' ὅλες τίς γλῶσσες.

ἀλλὰ ποὺ ὅταν θυμώσῃ, μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μὲ μιὰ ὀλάκερη μεραρχία... θωρακισμένων! Εἶναι λυπημένος, γιατί ὑποχρεώθηκε ν' ἀφήσῃ στὰ χέρια τῶν Ἄγγλων τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, καὶ ἀνήσυχος, γιατί δὲν ξέρεي ἂν ἔφτασε ἀογὰ ἐδῶ στὴν παγόδα τῶν Τέγκ, κι' ἂν θὰ προλάβῃ νὰ σώσῃ ἀπ' τὸ μαχαίρι τους τὴν μελαχροινὴ Ζανγκάρ...

Πίσω ἀπὸ ἓνα γκρεμισμένο τοῖχο, σταιματάει. Κάποιον ὑποπτο θόρυβο ἔπιασε τ' αὐτί του. Στέκει καὶ ἀφουγκράζεται. Τὰ μάτια του τρυποῦν τὸ σκοτάδι. Μιὰ σκιά σαλεύει μερικὰ μέτρα πιὸ ἐκεῖ. Εἶναι σίγουρα ἓνας Τέγκ ποὺ φρουρεῖ τὴν εἴσοδο τῆς παγόδας. Εἶναι φανερὸ πῶς ἄκουσε κι' αὐτὸς κάποιον ὑποπτο θόρυβο στὸ σκοτάδι καὶ κυττάζει γύρω του προσπαθώντας ν' ἀντιληφθῆ περὶ τίνος πρόκειται. Ἀλλὰ ὁ Μαλαμπάρ δὲν κινεῖται. Ξέρει πῶς πρέπει νὰ δράσῃ: Ἄν τοῦτος ὁ Τέγκ τὸν δῆ καὶ εἰδοποιήσῃ τοὺς συντρόφους του, ὅλα εἶναι χαμένα. Δὲν θὰ προφτάσῃ νὰ κἀνῃ τίποτα γιὰ τὴ Ζανγκάρ ποὺ κινδυνεύει. Περιμένει λοιπὸν κι' ὅταν τὸν βλέπει νὰ τοῦ γυρίζῃ τὴ ράχη, σέρνεται μὲ μιὰ καταπληκτικὴ γιὰ τὸ κορμί του ἐλαστικότητα κοντά του κι' ὕστερα, ξαφνικά, τινάζει τὸν τεράστιο ὄγκο του καὶ ἡ γροθιά του πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸ κρανίον τοῦ Τέγκ.

— Οὔτε κιχ δὲν ἔκανε τὸ πουλάκι μου!, μουγγρίζει κα-

θῶς τὸν βλέπει νὰ πηγαινοέρχεται σὰν μεθυσμένος καὶ νὰ κάθεται ὕστερα φρόνιμα-φρόνιμα στὸ χῶμα. Σὲ σαράντα μέρες θὰ τοῦ κάνουν...μνημόσυνο μὲ ρύζι!

Ὁ Μαλαμπάρ σκύβει, τὸν ἀνασηκώνει καὶ τὸν πετάει πίσω ἀπὸ μιὰ γκρεμισμένη κοιλῶνα, ἔτσι πού νὰ μὴ φαίνεται, καὶ προχωρεῖ. Κατεβαίνει μερικὲς σκάλες καὶ ξαφνικὰ βρίσκειται μπροστὰ σὲ δυὸ θολωτοὺς διαδρόμους. Ποιὸν ἀπ' αὐτοὺς πρέπει νὰ διαλέξει καὶ ποιὸς εἶναι ἐκεῖνοι, πού φέρνει στὴν παγόδα τῶν Τέγκ; Πρὶν ἀπὸ χρόνια, εἶχε ξανάρθῃ σ' αὐτὸ τὸ μέρος, μὰ τώρα δὲν θυμάται ἀκριβῶς ποιὸν ἀπ' τοὺς δυὸ διαδρόμους εἶχε περάσει.

Στὴν τύχη διαλέγει τὸν ἕνα. Ἐκεῖνον πού βρίσκεται στὸ δεξιό του χέρι. Προχωρεῖ καὶ κατεβαίνει ψαχτά, γιατί τὸ σκοτάδι ὅσο πάει καὶ γίνεται πιὸ βαθύ. Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, σταματᾷ. Παράξενες ψαλμωδίες φτάνουν στ' αὐτιά του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μιὰ ἐρεθιστικὴ μυρωδιὰ ἀπὸ ψητὸ βόδι χτυπάει τὰ ρουθούνια του...καὶ κινδυνεύει νὰ λιποθυμήσῃ!

— Μεγάλε Παντογνώστη Βούδδα!, ἀναστενάζει. Τί μυρωδιὰ εἶναι αὐτή;

Καὶ ξερογλείφεται, γιατί ἔχει χωνέψει κιόλας τὶς ἑβδομήντα ομάδες τοῦ ἀγριογούρουνου πού ἔφαγε λίγες ὥρες νωρίτερα στὸ δάσος τῶν μπαμπού, καὶ αἰσθάνεται μιὰ δυνατὴ λιγούρα...

— Πῶ! Πῶ!, κάνει. Τί πειρασμὸς εἶναι αὐτός; Ἀρχίζω νὰ ζαλίζουμαι!

Ἀρχίζει πάλι νὰ κατεβαίνει σὰν μεθυσμένος τὴ σκάλα καὶ ξαφνικὰ βρίσκειται σὲ μιὰ μεγάλη καὶ εὐρύχωρη κουζίνα, ὅπου στὴ σειρά, μέσα σὲ δεκαοχτῶ μεγάλα καζάνια, ψήνονται μπούτια ἀπὸ βόδια, κοτόπουλα, ἄρνια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα μὲ γαργαλιστικὲς μυρουδιές. Ἡ κουζίνα εἶναι ἔρημη. Οἱ μάγειροι τῶν Τέγκ, σὰν εὐσεβεῖς ἄνθρωποι, πῆγαν κι' αὐτοὶ νὰ παρακολουθήσουν τὴν μυστικὴ λειτουργία. Αὐτὸ σημαίνει — ὅπως ξέρεי καλὰ ὁ Μαλαμπάρ — ὅτι ἡ ἀνθρωποθυσία ἀργεῖ ἀκόμα. Πρῶτα γίνεται ἡ λειτουργία, ἔπειτα οἱ πιστοὶ τὸ ρίχνουν στὸ φαγοπότι καὶ κατόπιν, μὲ γεμάτα στομάχια καὶ ζαλισμένοι ἀπὸ τὸ ποτό, καλοῦνται νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἱερὴ θυσία.

— Ἐχω λοιπὸν καιρό!, σκέπτεται.

Καὶ ἀπλώνει τὴ χερούκλα του καὶ ἀρπάζει ἀπ' τὸ καζάνι ἕνα ροδοψημένο κοτόπουλο. Τὸ ρίχνει στὸ στόμα του καὶ οἱ ἀσυγκράτητες μασέλες του μπαίνουν σ' ἐνέργεια. Τὸ καταπίνει χωρὶς νὰ νοιάζεται ἂν ζεματᾷ ἢ ὄχι καὶ τὸ χέρι του πραγματοποιεῖ δεύτερη κατάδυσι στὸ καζάνι. Μέσα σὲ πέντε λεπτά, ὀκτῶ κοτόπουλα ἔχουν βρῆ ἀνάπαυσι στὸ τεράστιο στομάχι του.

Τώρα αἰσθάνεται περίφημα. Εἶναι στὰ κέφια του καὶ μπορεῖ νὰ δράσῃ...κεραυνοβύ-

λα! Ἀφίνει τὴν κουζίνα καὶ ξαναγυρίζει στὸ σκοτεινὸ διάδρομο.

ΜΙΑ ΑΠΙΘΑΝΗ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ Μάξγουελ, ξαπλωμένος πίσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, καπνίζει τὸ τσιμπούκι του μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἔκφρασι εὐτυχίας στὸ πρόσωπο. Ἀπέναντί του ἀκριβῶς, μὲ δεμένα τὰ χέρια, κάθεται σὲ μιὰ κάρεκλα τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἔχει μιὰ πληγὴ στὸν δεξιὸ κρόταφο, ἀλλὰ τίποτα δὲν προδίδει τοὺς πόνους ποὺ τὸν βασανίζουν ἀπὸ τὸ δυνατὸ χτύπημα ποὺ ἔχει δεχτῆ. Τὸ πρόσωπό του εἶναι χλωμό, γιατί ἔχασε ἀρκετὸ αἷμα, ἀλλὰ στὸ βλέμμα του εἶναι ζωγραφισμένη ἡ ἀπόφασι νὰ κερδίση καὶ τούτη τῆ φορά τὸ παιχνίδι! Πῶς; Οὔτε κι' αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη ἀκόμα. Ἡ θέσι του, φυσικά, εἶναι πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ ὁ Ταγκὸρ δὲν ἀπελπίζεται εὐκόλα...

— Λοιπόν, βρωμοέλληνα, σκέφτηκες; ρωτάει ὁ Ἄγγλος.

— Ναί, σκέφτηκα, ἀποκρίνεται τὸ παιδί.

— Τί ἀποφάσισες;

— Δὲν πρόκειται νὰ μάθης τίποτα ἀπὸ μένα, Μάξγουελ! Οὔτε ποὺ μένει ὁ Νιρούκτα θὰ σοῦ πῶ, οὔτε ποὺ πῆγαν τὰ πυρομαχικὰ θὰ μάθης! Αὐτὸ μονάχα ποὺ πρέπει νὰ ξέρης εἶναι ὅτι τὰ ὄπλα βρίσκονται σὲ καλὰ χέρια κι' ἐκεῖνοι ποὺ τὰ κρατοῦν τώρα θὰ τὰ χρησιμοποι-

ήσουν γιὰ νὰ κερδίσουν τὴν ἐλευθερία τους.

Τὸ μούτρο τοῦ Ἄγγλου γίνεται σκυθρωπὸ.

— Ἐσὺ τί δουλειὰ ἔχεις μαζί τους; ρωτάει. Γιατί τοὺς βοηθᾷς, ἀφοῦ δὲν εἶσαι Ἰνδός;

— Μισῶ τὴ σκλαβιά!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο. Καὶ σεῖς κρατᾶτε σκλάβους ὅλα αὐτὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦν σὲ μιὰν ἀπερίγραπτη ἀθλιότητα! Εἶμαι μαζί τους καὶ θ' ἀγωνίζωμαι μαζί τους ὅσο ζῶ!

— Εἶσαι ἠλίθιος!, κάνει καὶ ξεσπάει σ' ἓνα τρανταχτὸ γέλιο ὁ ἀξιωματικός. Θαρρεῖς πῶς θὰ φοβηθῆ ἓνα μωρὸ σὰν καὶ σένα ἢ Ἄγγλία; Θὰ σὲ κρεμάσουμε καὶ σὲ λίγο κανεὶς δὲν θὰ θυμᾶται ἂν ἄζησες ποτέ!

— Μπορεῖ νὰ μὲ κρεμάσετε!, λέει ἄφοβα τὸ παιδί. Μὰ ἡ ἐλευθερία θαρθῆ μιὰ μέρα καὶ σεῖς θὰ φύγετε ἀπὸ ὅλες τὶς χώρες, ποὺ τόσα χρόνια κατέχετε. Οἱ σκλάβοι ζητοῦν νὰ σπάσουν τὰ δεσμὰ τους καὶ θὰ τὰ σπάσουν. Ὅσο ἀνίκητη καὶ μεγάλη κι' ἂν φαίνεται ἡ Ἀγγλία, θὰ ὑποκύψῃ μιὰ μέρα! Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ θριαμβεύσῃ τὸ δίκιο!

Ὅσῃν ὥρα μιλάει, ὁ Ταγκὸρ κινεῖ ἀνεπαίσθητα τὰ χέρια του, ποὺ εἶναι δεμένα πίσω στὴ ράχη, καὶ προσπαθεῖ νὰ χαλαρώσῃ τὰ σκοινιά ποὺ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο. Ἀπὸ νωρὶς ὅταν τὸν ἔδεναν χρησιμοποίησε ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ τεχνάσματα ποὺ ἐφάρμοζε ἔ-

νας ταχυδακτυλουργός, που δούλευε στο τσίρκο όπου μεγάλωσε (*). Κράτησε σε μικρή απόσταση τους καρπούς των χεριών του κι' έτσι το δέσιμο, παρ' όλο το φαινομενικά άγριο σφίξιμο, έμεινε χαλαρό. Αυτό προσπαθεί τώρα να έκμεταλλευθή το παιδί, καθώς μιλάει. Κινεί με ρυθμό τους λαστιχένιους μυώνες του, τα δάχτυλα ανοιγοκλείνουν και τώρα ο καρπός μπορεί να ξεφύγη απ' τη θηλεία.

— Ποιός είναι ο Γκάλεμ; ρωτάει ύστερα από μια μικρή σιωπή ο Μάξγουελ. Μήπως θυμάσαι τουλάχιστον που είναι κρυμμένος αυτός ο ληστής;

— Ο Γκάλεμ δεν είναι ληστής!, λέει το Έλληνόπουλο. Μια μέρα θα μετανοιώσης γι' αυτό που λές!

Ο Μάξγουελ τινάζεται σαν να τον δάγκωσε σφήκα. Σηκώνεται και πηγαίνει κοντά στο παιδί. Το μούτρο του έχει πάρει μια σκληρή έκφραση.

— Δηλαδή, τί θέλεις να πής; ρωτάει με σφιχτά δόντια και τον κυττάζει άγρια.

Ο Ταγκόρ δεν κατεβάζει τα μάτια.

— Ο Γκάλεμ είναι ένας άντρας με καρδιά!, λέει κοφτά.

Η απάντησι αυτή εξαγριώνει πιο πολύ τον Άγγλο, που σηκώνει το χέρι και τον χτυπάει με δύναμι στο πρόσωπο.

— Νά, γιά να μάθης να

μιλάς!, γρυλλίζει. Άρκετά σου φέρθηκα εύγενικά ως τώρα. Άπό έδω κι' εμπρός θα με δής κι' απ' την ανάποδη!

— Είσαι ένας δειλός!, λέει ο Ταγκόρ που αίσθάνεται ένα δυνατό πόνο στην πληγή από το χτύπημα. Είσαι ένας άνανδρος!

Ο Μάξγουελ γίνεται πιο κίτρινος και σηκώνει πάλι το χέρι, έτοιμος να καταφέρει δεύτερο ράπισμα. Άλλά δεν προφταίνει. Τούτη ακριβώς τη στιγμή γίνονται σχεδόν ταυτόχρονα τρία πράγματα με μιαν ασύλληπτη ταχύτητα που αλλάζουν ριζικά την κατάστασι μέσα σε τούτο το γραφείο του αξιωματικού. Τα χέρια του παιδιού γλυστράνε απ' τη θηλεία του σκοιμιού, που έχει σ' αυτό το μεταξύ χαλαρωθή άρκετά, τα πόδια του μαζεύονται και τινάζονται προς τα εμπρός και βροντούν με δύναμι στο στομάχι του Άγγλου και ή καρέκλα με μια βίαιη κίνησι πηγαίνει στον άπέναντι τοίχο. Το άμέσως επόμενο δευτερόλεπτο, το ένα μπράτσο του Έλληνόπουλου, που είναι άσσοσ στη γιαπωνέζικη πάλη, γίνεται μια φοβερή λαβή και τυλίγεται στο σβέρκο του Μάξγουελ. Το έλεύθερο χέρι φουχτιάζει το περίστροφο που βρίσκεται στη ζώνη του και μονομιάς, με μια μελετημένη από πριν κίνησι, ή λαβή σφίγεται περισσότερο, το παιδί σκύβει και ο Άγγλος παίρνει μια βόλτα στον άέρα και

(*) Διάβασε το τεύχος 1: «Ο Μικρός Έλευθερώτης».

Τὸ ἠρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο καθὼς ἡ τίγρις ζυγῶναι τὴν Ζηνί· κεφαλὴν ἐπὶ κατῶφλι ἐὰν νὰ τὸν κτύπησε κεραυνός.

βροντάει σαν ἄδειο σακκὶ στὸ πάτωμα.

Ἀφίνει ἓνα βογγητὸ πόνου, βλαστημάει καὶ τινάζεται ὀρθός. Τὰ μάτια του γεμάτα λύσσα ἀστράφτουν κι' ἐτοιμάζεται νὰ μουντάρη. Μὰ ἡ κάννη τοῦ πιστολιοῦ του, ποὺ βρίσκεται τώρα στὸ χέρι τοῦ Ταγκόρ, καρφώνεται στὴν κοιλιὰ του.

— Ἀκίνητος καὶ τὰ χέρια ψηλά!, διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ σφιχτὰ δόντια. Ἄν δοκιμάσης νὰ κάνης τὸν ἔξυπνο, λογάριασε τὸν ἑαυτὸ σου μὲ τοὺς πεθαμένους, Μάξγουελ. Κι' ἂν μὲ ξαναπῆς βρωμοέλληνα, θὰ σοῦ σπάσω τὰ μούτρα!

Ὁ Ἄγγλος ἀφρίζει, μὰ δὲ μπορεῖ νὰ φερθῆ διαφορετικά. Σηκώνει τὰ χέρια.

— Καὶ κάνε αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ τώρα, Ἑγγλέζε!, συνεχίζει τὸ παιδί. Προχώρησε στὴν πόρτα καὶ πὲς στὸ φρουρὸ νὰ μ' ἀφήσῃ ἐλεύθερο νὰ περάσω. Ἄν κανένας ἀπ' τοὺς στρατιῶτες σου θελήσῃ νὰ μοῦ ἐπιτεθῆ, τὸ πιστόλι μου θὰ κελαϊδήσῃ γλυκὰ καὶ θὰ αἰσθανθῆς μερικὰ καυτὰ μολύβια νὰ τρυπάνε τὴ ράχη σου. Ἐμπρός, Μάξγουελ, φεύγουμε!

Τούτη ἀκριβῶς τὴ στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ δυὸ στρατιῶτες, ποὺ ἔχουν ἀκούσει τὶς φωνές, μπαίνουν μὲ φούρια. Μὰ, καθὼς βλέπουν τὸν ἀξιωματικό τους μὲ σηκωμένα τὰ χέρια, μένουν ἀσάλευτοι, σαν νὰ τοὺς χτύπησε κεραυνός.

— Κάνετε τόπο νὰ περάσῃ

τοῦτος ὁ μικρὸς σατανᾶς!, γρυλλίζει ὁ Μάξγουελ. Μὴ τὸν πειράξετε, γιατί θὰ μὲ σκοτώσῃ!

Οἱ στρατιῶτες παραμερίζουν καί, μπροστὰ ὁ Ἄγγλος πίσω τὸ Ἑλληνόπουλο, περνοῦν στὴν αὐλή. Στὴν μεγάλη ἐξώπορτα, στέκουν δυὸ καβαλλάρηδες Ἴνδοὶ τῆς φρουρᾶς. Καθὼς βλέπουν τὸν λοχαγὸ σὲ δύσκολη θέσι, ἐτοιμάζονται νὰ μουντάρουν.

— Μὴ! Πρὸς Θεοῦ!, κάνει ἐκεῖνος κλασιάρικα. Μὴ τὸν πειράξετε!

Οἱ Ἴνδοὶ τᾶχουν χαμένα καὶ κυττάζουν μ' ἐκπληκτὰ μάτια τὸ παιδί ποὺ κρατᾷ αἰχμάλωτο τὸν Μάξγουελ. Μὰ καὶ ὁ Ταγκόρ τοὺς κυττάζει καθὼς βρίσκεται πλάϊ τους καὶ τὸ μυαλό του δουλεύει γοργά. Εἶναι μιὰ εὐκαιρία, σκέπτεται. Θὰ δοκιμάσῃ νὰ κάνῃ μιὰ τρέλλα. Ἄν τὸ πετύχῃ ὅμως. Μὲ μιὰν ἀπότομη κίνησι χτυπάει μὲ τὸ πιστόλι του στὸ κεφάλι τὸν Ἄγγλο καί, καθὼς ἐκεῖνος ζαλίζεται καὶ πέφτει, σαλτάρει πλάγια, ἀρπάζει τὸν ἓνα Ἴνδὸ καβαλλάρη ἀπὸ τὸ πόδι, τὸν γκρεμίζει ἀπὸ τ' ἄλογο καὶ κυλιέται μαζί του στὸ χῶμα. Μὰ ἐκεῖνος ἔχει προλάβει κι' ἔχει τραβήξῃ τὸ μακρὸ σπαθὶ του. Ἀκούγεται ἓνα ἄγριο μουγκρητὸ κι' ἡ ἀστραφτερὴ λεπίδα του σφυρίζει σαν Χάρος πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Ταγκόρ νοιώθει ἓνα δυνατὸ χτυποκάρδι καὶ μαζεύεται σαν μιὰ μπάλλα ἀπὸ λάστιχο. Ἄλλὰ ἡ τρέλλα

πού άρχισε πρέπει νά τελειώση! Τά κοφτερά του δόντια καρφώνονται στό μπράτσο του 'Ινδοῦ καί τὰ δάχτυλα πού κρατᾶνε τὸ σπαθί παραλύουν. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ πιστόλι σηκώνεται καί πέφτει καί βροντάει σάν τούμπανο τὸ κρανίο τοῦ φρουροῦ. Τὸ 'Ελληνόπουλο φουχτιάζει τὸ σπαθί καί σηκώνεται. Τὸ ἄλογο βρίσκεται δυὸ βήματα πιὸ ἐκεῖ. Κυττάζει γύρω του. 'Ο ἄλλος καβαλλάρης δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμα ἀπ' τὴν ἔκπληξι καί δὲν ξέρει τί πρέπει νά κάνη. Στὸ χῶμα εἶναι πεσμένος μὲ χαμένες τίς αἰσθήσεις ὁ Μάξγουελ. Πιὸ πέρα, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, βρίσκεται ὁ 'Ινδός. 'Απὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς τρέχουν δυὸ στρατιῶτες. Μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο ὅλα τούτα, σάν φευγαλέες εἰκόνες, περνοῦν ἀπ' τὰ μάτια του. Ζυγιάζει τὴν κατάστασι, λογαριάζει τὴν κατεύθυνσι πού πρέπει νά πάρη. Μιὰ σφαῖρα σφυρίζει καί περνάει ξυστὰ ἀπ' τὸν ὦμο του. Τινάζεται ἀπότομα. Μὲ δυὸ βήματα φτάνει στό ἄλογο. Σαλτάρει σάν λάστιχο, καβαλλάει στὴ ράχι του καί τραβάει τὰ γκέμια. Τὸ ζῶο, ξαφνιασμένο, ὀρμάει πρὸς τὰ ἔμπρός. Μερικὲς σφαῖρες σφυρίζουν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. 'Αλλὰ δὲν εἶναι τώρα μονάχα οἱ σφαῖρες. 'Ο ἄλλος 'Ινδός καβαλλάρης, πού ἔχει συνέλθει στό μεταξύ ἀπὸ τὴν ἔκπληξι, ἐπιτίθεται μὲ γυμνὸ τὸ μακρὺ σπαθί του. 'Ο Ταγκὸρ τὸν βλέπει μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, καθὼς

καλπάζει πλάι του, νά κραδαίνῃ τὴν κοφτερὴ λεπίδα βγάζοντας μιὰν ἄγρια πολεμικὴ κραυγή... Σκύβει καί ἀποφεύγει τὸ χτύπημα. Ταυτόχρονα, τὸ ἄλογο ἀφρίζοντας μπαίνει στό μεγάλο δρόμο. 'Ο 'Ινδός ἄμως δὲν θέλει νά τὸν ἀφήσῃ νά ξεφύγῃ. Τὸ ἄλογό του εἶναι πιὸ σβέλτο καί γρήγορο. Τὸν ἀκολουθεῖ καί βγαίνει μπροστά του. Τώρα ὁ Ταγκὸρ εἶναι ἀναγκασμένος νά παλαίψῃ. 'Αλλὰ κάθε στιγμή πού περνάει εἶναι πολύτιμη, γιατί ἡ Ζανγκάρ κινδυνεύει. Τότε σηκώνει κι' αὐτὸς τὸ σπαθί πού ἔχει πάρει ἀπὸ τὸν λιποθυμισμένο 'Ινδὸ καί σφίγγει τὰ δόντια.

— Παραμέρισε, ἠλίθιε!, οὐρλιάζει.

— Παραδόσου, Ταγκὸρ!, ἔρχεται ἄγρια ἢ ἀπάντησι.

Καί οἱ ἀτσάλινες λεπίδες βροντοῦν ἀπαίσια στό σκοτάδι πού ἔχει ἀρχίσει νά πέφτῃ. Τὰ σπαθιά διασταυρώνονται, κι' οἱ δυὸ καβαλλάρηδες ἀρχίζουν ἕναν ἀγῶνα ζωῆς καί θανάτου, ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ φτάνουν οἱ κραυγὲς καί οἱ πυροβολισμοὶ τῶν στρατιωτῶν πού κυνηγοῦν τὸ ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο...

Ο ΜΑΛΑΜΠΑΡ
... ΠΑΡΑΦΕΡΕΤΑΙ!

Ο ΜΑΛΑΜΠΑΡ, ἀρκετὰ χορτάτος, ἐλαφρὰ ζαλισμένος καί ἀποφασισμένος νά τὰ κάνη γῆς Μαδιάμ, προχωρεῖ σ' ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο. Ὅσο βαδίζει τόσο πλησιέστερα ἀκούγονται

οί παράξενες ψαλμωδίες τῶν Τέγκ.

— Πηγαίνω μιὰ χαρά!, λέει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Φτάνω ἀπάνω στὴν ὥρα!

Προχωρεῖ κάμποσο ἀκόμα καὶ μιὰ θαιμπὴ ἀνταύγεια ἀρχίζει νὰ χτυπάη τὰ μάτια του. Μὰ κάτι περίεργο συμβαίνει. Ἐνῶ οἱ ψαλμωδίες ἀντηχοῦν δίπλα σχεδὸν στ' αὐτιά του, δὲν βλέπει κανέναν γύρω του. Τὸ μυαλό του δὲν μπορεῖ νὰ λύσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο.

Ξαφνικά, σκοντάφτει σ' ἓνα σκαλοπάτι. Τούτη τὴ φορά, μπροστά του, ὑπάρχει μιὰ στενὴ ξύλινη σκάλα ποὺ ἀνεβαίνει. Πατάει τὸ πρῶτο σκαλοπάτι καὶ τὸ ξύλο βογγάει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ τεράστιου ὄγκου του. Πατάει τὸ δεύτερο καὶ συνεχίζει νὰ ἀνεβαίνει. Ἀπότομα ὅμως σταματάει. Τώρα μπορεῖ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο! ἔχει ἀκολουθήσει ἓναν ὑπόγειο διάδρομο ποὺ φέρνει... μέσα στὴν κοιλιά τοῦ ξόανου τῆς Θεᾶς Κάλι! Εἶναι ὁ μυστικὸς διάδρομος ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ λάμα τῶν Τέγκ, ὅταν θέλουν νὰ καταπλήξουν τοὺς πιστοὺς μὲ διάφορα τεχνάσματα, κάνοντας τὸ ξόανο νὰ βγάζῃ φωτιὲς καὶ καπνοὺς ἀπὸ τὸ στόμα ἢ νὰ κουνάη τὰ μάτια του.

Ὁ Μαλαμπάρ κάτι ξέρεi ἀπ' αὐτά. Ὅταν ἦταν ἀκόμα παιδί, εἶχε ἐργασθῆ στὶς ἐπισκευὲς ἑνὸς μοναστηριοῦ τῆς Θεᾶς Κάλι, στὴν Καλκούτα, καὶ εἶχε ἀνακαλύψει πολλὰ πράγματα. Τώρα λοιπόν, καθῶς βρίσκεται τόσο ἀπρόοπτα

μέσα στὸ ξόανο, αἰσθάνεται κάπως παράξενα. Σκαρφαλώνει καὶ φτάνει στὸ ὕψος τοῦ στόματος καὶ ἀπὸ τὴ χαραμάδα ἑνὸς δοντιοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὴν παγόδα. Τὸ κυκλικὸ ὑπόγειο εἶναι γεμάτο γονατιστοὺς Τέγκ, ποὺ ψέλνουν μὲ σιγανὴ φωνὴ ἐπαναλαμβάνοντας τὰ τραγουδιστὰ λόγια τοῦ ἱερέα.

— Δὲν εἶναι καὶ λίγοι!, γρυλλίζει. Μὰ, ἂν δὲν τοὺς καταφέρω, νὰ μὴ μὲ λένε Μαλαμπάρ!

Ἔστερα, τὸ βλέμμα του διαγράφει ἓναν κύκλο, προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ τὴν Ζανγκάρ. Τὸ κορίτσι τὸν ἐνδιαφέρει περισσότερο ἀπὸ ὅλα αὐτὴ τὴ στιγμή. Μέσα στοὺς καπνοὺς ποὺ βγάζουν οἱ ξύλινες λαμπάδες, δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ξεχωρίσῃ πρόσωπα. Ὅμως τὰ μάτια τοῦ γίγαντα ψάχνουν ἐπίμονα καὶ ξαφνικὰ ἀνασκιρτάει. Νάτη ἢ κοπέλλα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, ἢ μοναχοκόρη τοῦ μαχαραγιᾶ Νιρούκτα! Βρίσκεται ὀρθὴ ἀνάμεσα σὲ δυὸ Τέγκ, μπροστὰ στὸ ξόανο. Εἶναι χλωμὴ καὶ ἀμίλητη. Τὸ βλέμμα της δὲν ἔχει καμμιά ἔκφρασι. Μοιάζει σὰν νὰ κυττάζῃ τὸ κενό.

— Τὴν ὑπνωτίσανε γιὰ νὰ τὴν σφάξουν χωρὶς φασαρία!, λέει μὲ σφιχτὰ δόντια. Μὰ δὲν θὰ τοὺς γίνῃ τὸ χατήρι...

Κατεβαίνει μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Κάλι καὶ πατάει τώρα στὸ πάτωμα. Πρέπει νὰ βρῆ ἓναν τρόπο νὰ δράσῃ κεραυνοβόλα. Μὰ, ἔτσι ποὺ εἶναι φορτωμένο τὸ στομάχι

του, οί ιδέες άργοῦνε νάρθου-
νε. Τόν πιάνει ἕνας δυνατός
...λόξυγκας. Καὶ ὅταν πιάνει
λόξυγκας τὸν Μαλαμπάρ, εἶ-
ναι σάν...νὰ φτερνίζονται δέ-
κα γκαμηλές μαζί!

Πρῶτος ἀκούει τὸν παρά-
ξενο θόρυβο ὁ ἱερέας. Γυρίζει
καὶ κυττάζει τὸν Ναντῖρ - Χό,
ποῦ βρίσκεται πλάϊ του. Ἄλ-
λὰ καὶ ὁ Ναντῖρ τὸν κυττάζει
ξαφνιασμένος.

— Τί εἶναι αὐτό; ρωτᾶει
ἀνήσυχος.

Ὁ ἱερέας σουρώνει τὰ φρύ-
δια. Δὲν ξέρει τί νὰ ἀπαντή-
ση. Ἄλλὰ ὁ λόξυγκας τοῦ Μα-
λαμπάρ ὅσο πάει καὶ γίνεται
ἀγριότερος! Ἄδικα προσπα-
θεῖ ὁ γίγαντας νὰ τὸν σταμα-
τήση. Οἱ γονατιστοὶ Τέγκ ἀ-
νασηκώνουν τὰ κεφάλια τους
καὶ στρέφουν ἔντρομα βλέμ-
ματα πρὸς τὴ θεά.

— Ἡ Θεὰ Κάλι ἔπαθε λό-
ξυγκα!, λέει ἕνας.

— Αὐτὸ εἶναι ἄσκημο ση-
μάδι!, συμπληρώνει ἄλλος.

Οἱ ψαλμοὶ σταματᾶνε καὶ
γίνεται κάποια ἀναταραχή.
Μιὰ νευρικότητα τοὺς κυρι-
εῦει ὅλους, γιατί ὁ Μαλαμπάρ
εἶναι... ἀπελπισία ἀπόψε!
Ἔστερα ἀπὸ τὸ λόξυγκα, ἀρ-
χίζει νὰ φτερνίζεται!

Ψύλλοι μπαίνουν στ' αὐτιά
τοῦ Ναντῖρ - Χό!

— Κάποιος εἶναι κρυμμέ-
νος μέσα στὸ ξόανο τῆς με-
γάλης Κάλι!, λέει στὸν λά-
μα. Ἴσως κανένας ἄπιστος.

Ἄλλὰ δὲν προφταίνει νὰ τε-
λειώση. Τὸ μεγάλο ξόανο τῆς
θεᾶς ἀρχίζει νὰ σαλεύη. Πό-
τε γέρνει δεξιᾶ, πότε ἀριστε-

ρά, πότε πρὸς τὰ ἔμπρός, πό-
τε πρὸς τὰ πίσω. Ὁ γίγα-
τας ποῦ εἶναι κλεισμένος στὸ
ἔσωτερικό του, βρῆκε ἐπιτέ-
λους τὸν τρόπο νὰ δράση κε-
ραυνοβόλα! Στηλώνει τὶς πο-
δάρες του στὸ πάτωμα καὶ ἀ-
πλώνει τὶς χεροῦκλες του καὶ
ζητάει νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὴ
βάσι του τὸ μεγάλο ὁμοίωμα
τῆς προστάτιδος τῶν Τέγκ.
Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος
γιὰ νὰ βγῆ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα.

Ἀρχίζει λοιπὸν νὰ σαλεύη
τὸ ξόανο καὶ οἱ εὐσεβεῖς...λη-
σταὶ διακόπτουν τὶς προσευ-
χές τους καὶ σηκώνονται τρο-
μαγμένοι. Κάτι φοβερὸ καὶ
πρωτοφανέρωτο πρέπει νὰ
συμβαίνει. Ὁ πανικὸς σκορ-
πίζεται μέσα στὴν παγόδα
καὶ ὅλοι ἀρχίζουν νὰ ξεφωνί-
ζουν. Ἄλλὰ τὰ πράγματα γί-
νονται χειρότερα, ὅταν κάνει
τὴν τελευταία προσπάθειά του
ὁ Μαλαμπάρ. Τὸ ξόανο ξερι-
ζώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ
πέφτει μὲ πάταγο πρὸς τὰ
πίσω. Ὅλοι τότε ἀφίνοντας
ἄγρια οὐρλιαχτὰ τρέχουν πρὸς
τὶς σκάλες ποῦ φέρνουν πρὸς
τὴν ἔξοδο γιὰ νὰ γλυτώσουν
ἀπὸ τὴν ὄργη τῆς θεᾶς...

Ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴ σύγχυ-
σι, κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ
γίγαντας. Σαλτάρει πρὸς τὸ
μέρος τῆς Ζανγκάρ, τὴ φορ-
τώνεται στοὺς ὤμους του καὶ
μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του ἀρ-
πάζει μιὰ ἀναιμμένη λαμπάδα
καὶ κάνει μιὰ ἥρωϊκὴ ἐπίθεσι
τσουρουφλίζοντας τὰ μούτρα
ἐκείνων ποῦ προσπαθοῦνε νὰ
τὸν πλησιάσουν. Παλεύοντας

ἔτσι προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο...

— Πίσω γιατί θὰ σὰς κάνω ψητοὺς ὄλους!, οὐρλιάζει.

Ἄλλὰ λογαριάζει χωρὶς τὸν Ναντίρ - Χό καὶ τὸν λάμα, ποὺ δὲν ἔχουν χάσει τὴν ψυχραιμία τους καὶ ἔχουν καταλάβει τί ἀκριβῶς ἔχει συμβῆ. Ὁ Ναντίρ, ὁ ἱερέας καὶ κάμποσοι ἄλλοι ρίχνονται ξωπίσω του καὶ ξαφνικὰ ὁ γίγαντας αἰσθάνεται ἕνα... καντρόνι ποὺ τὸ κρατᾶνε δέκα Τέγκ νὰ πέφτη στὸ κεφάλι του μὲ δύναμι. Ὁ Μαλαμπάρ νοιώθει κάτι σάν...βαρυστομαχιά καὶ γονατίζει.

— Δέστε τον ἀμέσως!, μουγγρίζει ὁ Ναντίρ - Χό! Δέστε καὶ τὴν κοπέλλα. Πάρτε τους καὶ μαστιγώστε τους. Ἡ θυσία θὰ γίνῃ αὔριο. Ἄλλὰ τούτη τὴ φορά θᾶχη καὶ παρέα ἢ ἀπίστη...

Η ΘΕΑ ΚΑΛΙ ΚΑΙΓΕΤΑΙ

ΑΥΤΗΝ ἀκριβῶς τὴν ὥρα, ὁ Ταγκόρ, ἀφοῦ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἄγρια πάλη, πλήγωσε μὲ τὸ σπαθὶ του τὸν Ἴνδὸ στρατιώτη τοῦ Μάξγουελ, ποὺ θέλησε νὰ τοῦ κόψῃ τὸ δρόμο, καλπάζει σὰ σίφουνας μέσα στὴ νύχτα πρὸς τὰ ἐρείπια τοῦ Σαρχάν. Ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶπε ὁ Μαλαμπάρ, καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται ἡ παγόδα τῶν Τέγκ καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ τὴ βρῆ. Καθὼς πλησιάζει ὅμως πρὸς τὰ ἐκεῖ, βλέπει ἀνθρώπους τρομαγμένους νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ γῆ καὶ μαντεύει πὼς κάτι

ἔκτακτο ἔχει συμβῆ. Κρύβει τὸ ἄλογό του καί, τρέχοντας σὰν ζαρκάδι ἀνάμεσα στὶς πέτρες, στὰ ἀγκάθια καὶ στὰ μάρμαρα, φτάνει στὴν εἴσοδο ποὺ φέρνει στὸ κυκλικὸ ὑπόγειο τῆς Κάλι. Σφίγγοντας τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του σπρώχνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ προσπαθῶντας ν' ἀνοίξῃ δρόμο. Ἐκεῖνοι ποὺ φεύγουν παγικόβλητοι κυττάζουν παραξενεμένοι τοῦτο τὸ παιδί, ποὺ ζητάει νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ὅπου λίγη ὥρα πρὶν ἔγιναν τόσα φοβερὰ πράγματα.

— Θέλω τὸν Ναντίρ - Χό!, λέει. Εἶναι ἀνάγκη! Φέρνω ἕνα σοβαρὸ μήνυμα.

Ὅλοι παραμερίζουν καί, μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα, τὸ παιδί βρίσκεται στὸ γεμᾶτο καπνοῦς καὶ μισοσκοτάδο ὑπόγειο. Μιὰ γενικὴ σύγχυσις ἐπικρατεῖ κι' ἐδῶ. Μὲ μιὰ, ματιὰ ποὺ ρίχνει γύρω του, καταλαβαίνει. Ὁ Μαλαμπάρ δὲν τὰ κατάφερε! Βλέπει σὲ μιὰ γωνιὰ δεμένους τὸν γίγαντα καὶ τὸ κορίτσι κι' ἕναν Ἴνδὸ νὰ μαστιγῶνῃ ἄγρια τὰ κορμιά τους. Νοιώθει τὴν καρδιά του ἔτοιμη νὰ σπάσῃ. Βγάζει μιὰ φοβερὴ κραυγὴ καὶ μ' ἕνα πήδημα ἀγριεμένου τίγρη φτάνει κοντὰ τους. Τὸ σπαθὶ του ἀστράφτει σὰν ρομφαία καὶ τσακίζει τὸ χέρι ποὺ κρατᾶει τὸ μαστίγιό. Ὁ δήμιος ἀνατρέπεται βγάζοντας ἕνα ἀπαίσιο βογγητό. Ταυτόχρονα, ἡ κοφτερὴ λεπίδα κόβει τὰ σκοινιά ποὺ κρατοῦν ἀκίνητο τὸν Μαλαμπάρ καὶ ὁ γίγαντας τινάζεται σὰν ἕνα ἀφηνια-

σμένο βουβάλι ὀρθὸς καὶ οἱ τεράστιες γροθιές του μπαίνουν σ' ἐνέργεια.

“Ὅλα τούτα ἔχουν γίνει μὲ μιὰ κινηματογραφικὴ ταχύτητα καὶ ὅλοι ὅσοι βρίσκονται σ' αὐτὸ τὸ κυκλικὸ ὑπόγειο, νομίζουν πὼς ὄνειρεύονται.

— Εἶναι ὁ Ταγκὸρ!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ναντίρ. Δὲν τὸν ἔφαγαν οἱ κροκόδειλοι. Εἶναι ὁ Ταγκὸρ! Ἀπάνω του! Τί τὸν ἀφίνετε;

— Ναί, Ναντίρ - Χό! Δὲν μὲ φάγανε οἱ κροκόδειλοι!, γρυλλίζει τὸ παιδί.

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ διασταυρῶνει τὸ σπαθὶ τοῦ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς Τέγκ, ποὺ μουντάρει ἀπάνω του. Οἱ ἀτσάλινες λεπίδες βροντοῦν καὶ πετοῦν σπίθες στὸν ἀέρα. Τὸ σπαθὶ στὸ χέρι τοῦ Ταγκὸρ κινεῖται σὰν μιὰ ἄγρια ἀστραπή σὲ καταιγίδα, κι' ἀπότομα ἀνεβαίνει ψηλὰ καὶ κατεβαίνει μὲ φούρια. Ὁ Τέγκ, ποὺ δέχεται ἕνα θανάσιμο χτύπημα, κυλιέται στὰ πόδια του. Μονομιᾶς, τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει κι' ἀρπάζει στὰ χέρια του τὴν Ζανγκάρ. Τώρα, ποὺ κρατᾶει στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα, τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ πίσω του ἀκριβῶς ἔρχεται ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ ἀρπάζει καθέ τόσο, ὅταν δὲν χρησιμοποιοῖ τὶς γροθιές του, τὶς ἀναμμένες λαμπάδες ποὺ βρίσκονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τὶς ἐκσφενδονίζει ἀπάνω στοὺς Τέγκ. Ἀκούγονται φωνές, οὐρλιαχτά, πέφτουν μερι-

κὲς πιστολιές, μὰ τὸ σπαθὶ τοῦ Ταγκὸρ ἀνοίγει πάντα σταθερὰ τὸ δρόμο.

Καὶ ξαφνικὰ ἕνα καινούργιο κύμα πανικοῦ ἀπλώνεται.

— Φωτιά! Φωτιά! Ἡ Θεὰ Κάλι καίγεται!

Εἶναι μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ ποὺ γεμίζει φόβο καὶ ἀπελπισία τὶς καρδιές τῶν Τέγκ. Μερικὲς ἀπὸ τὶς λαμπάδες ποὺ ἐκσφενδονίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ προστατεύοντας τὴν ἡρωϊκὴ ἔξοδο τοῦ μικροῦ τοῦ φίλου ὁ Μαλαμπάρ, ἔχουν πέσει ἀπάνω στὸ ξύλινο ξόανο τῆς Κάλι, ποὺ ἀρχίζει νὰ καίγεται, βγάζοντας ὑπόκωφους τριγμούς.

— Θαρρῶ πὼς τὰ καταφέραμε!, γρυλλίζει ὁ Μαλαμπάρ ἐνῶ μὲ τὴν χερούκλα τοῦ σκορπάει...χάδιὰ γύρω του. Κουράγιο, Ταγκὸρ, καὶ τοὺς φάγαμε!

Τὸ παιδί δὲ μιλάει. Κρατᾶει σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ζανγκάρ, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται, καὶ προχωρεῖ. Τώρα δὲν συναντοῦν καμμιά ἀντίστασι. Οἱ Τέγκ τὰ ἔχουν κυριολεκτικὰ χαμένα. Ἡ φωτιά τοῦ ξόανου τῆς προστάτιδός τους τοὺς ἔχει γεμίσει φόβο καὶ ἀπογοήτευσί.

Ἐκεῖνοι ὅμως, ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια, δὲν ἔχουν μάθει τὰ καινούργια μαντᾶτα κι' ὅταν ὁ Μαλαμπάρ μὲ τὸν Ταγκὸρ καὶ τὸ κορίτσι βγαίνουν, τοὺς βλέπουν κι' ἐτοιμάζονται νὰ ριχτοῦν ἀπάνω τους. Μὰ ὁ γίγαντας καὶ τὸ

παιδί έχουν κιόλας σαλτάρει σὲ δυὸ ἄλογα ποὺ βλέπουν μπροστά τους. Τραβοῦν τὰ γκέμια καί, ἀνοίγοντας δρόμο ἀνάμεσά σ' ἓνα πλήθος ἀπὸ ἀγριεμένους, ἔντρομους καί ἀπελπισμένους Τέγκ, ποὺ οὐρλιάζοντας ἀπειλοῦν, χάνονται καλπάζοντας πρὸς τὰ δυτικά.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΚΑΛΕΜ

ΠΡΩΤΑ περνοῦν ἀπ' τὸ δάσος μὲ τὰ μπαμπού. Ὁ Γκάλεμ, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σκεπασμένο πρόσωπο, ποὺ εἶναι βαρὺς καὶ ἀμίλητος ὅσο κρατάει ἢ ἐξαφάνισί τους, ξεσπάει σὲ μιὰν ἄγρια χαρὰ καθὼς τοὺς βλέπει. Ὁ Ταγκὸρ νοιώθει τὰ χέρια του νὰ τρέ-

μουν καθὼς τὸν ἀγκαλιάζουν. Ἡ φωνή του εἶναι γεμάτη συγκίνησι. Κάθονται καὶ τοῦ διηγοῦντα μὲ λίγα λόγια τὰ καθέκαστα. Ἐκεῖνος τοὺς ἀκούει μὲ προσοχή. Τὸ στήθος του φουσκώνει ἀπὸ ἀγανάκτησι.

— Αὐτὸς ὁ Ναντίρ - Χὸ εἶναι ἓνας φονιάς!, λέει. Μὰ κάποτε θὰ τὸν ἀνταιμώσω. Καὶ τότε θὰ τοῦ θυμήσω πῶς πρέπει νὰ φέρνονται οἱ ἄντρες! Δὲ θὰ βγῆ ζωντανὸς ἀπ' τὰ χέρια μου!

— Γνωρίζεις τὸν Μάξγουελ; ρωτᾶει τὸ παιδί.

Ὁ Γκάλεμ δείχνει μιὰ ξαφνικὴ ταραχή.

— Γιατί ρωτᾶς, Ταγκὸρ; κάνει ἀπότομα.

Ἡ διαταγὴ τοῦ Ναντίρ Χὸ ἐκτελεῖται σὲ λίγο...

‘Ο Μαλαμπάρ καβάλλα στο Νουρεντίν συνεχίζει την επίθεσί του.

— Γιατί μιλούσε μ’ έναν τρόπο σαν να σε γνώριζε. Ήθελε να μάθη πού θα μπορούσε να σε συναντήσει.

— Καί σύ;

— Δεν άνοιξα τὸ στόμα μου. Κατάλαβα όμως πώς ήθελε να σου στήσει παγίδα. Κι’ όταν σ’ έβρισε και τού είπα πώς μιὰ μέρα θα μετανοιώση γι’ αυτό, με χτύπησε.

Τὸ ‘Ελληνόπουλο βλέπει τὸ βλέμμα τοῦ Γκάλεμ πίσω ἀπὸ τις δυὸ τρύπες τοῦ μαντηλιοῦ, πὸ τοῦ κρύβει τὸ πρόσωπο, νὰ σκοτεινιάζη και νὰ γίνεται θολό. Ὑστερα τὸν βλέπει ν’ ἀνασηκῶνη τοὺς ὤμους.

— Ναί. Βέβαια, καλὰ τοῦ είπες, λέει. Μιὰ μέρα θα μετανοιώση πικρά...

Γίνεται μιὰ μικρὴ σιωπὴ, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας

ἀκούγονται μόνο οἱ μασέλες τοῦ Μαλαμπάρ πὸ ἀλέθουν ἓνα κομμάτι ζαρκαδιοῦ. Κατόπιν, μιλάει πάλι ὁ Γκάλεμ:

— Τώρα πρέπει νὰ ξεκουραστήτε, λέει. Σὲ λίγο θ’ ἀναλάβετε μιὰ καινούργια ἀποστολή, πολὺ πιὸ δύσκολη και ἐπικίνδυνη ἀπὸ ὅσες ἔγιναν μέχρι τώρα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχετε ἀκμαίεις δυνάμεις. Θὰ μείνετε κοντὰ στὸν μαχαραγιά.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεκινήσουν. Ἐνας ἀπ’ τοὺς «Ἐλεύθερους Ἰνδούς», θὰ τοὺς ὀδηγήση κοντὰ στὸν Νιρούκτα, πὸ ἔχει ἀλλάξει κατάλυμα. Σὲ μιὰ στιγμὴ, πὸ τὸ ‘Ελληνόπουλο βρίσκεται κοντὰ στὸν Γκάλεμ, βλέπει ξαφνιασμένος μιὰ χρυσὴ ἀλυσσιδίτσα μ’ ἓνα σταυ-

ρὸ νὰ κρέμεται ἀπ' τὸ λαιμὸ του. Πάλι αἰσθάνεται μιὰ παράξενη συγκίνησι νὰ τὸν κυριεύη.

— Εἶσαι Χριστιανός, Γκάλεμ; ρωτάει.

— Ναί. Ὅπως καὶ σὺ, Ταγκόρ...

— Περίεργο!, κάνει τὸ παιδί. Αὐτὸς ὁ σταυρὸς ὅπως κι' ἡ φωνή σου, γεμίζουν μὲ θαμπές εἰκόνες τὸ νοῦ μου. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τί μοῦ συμβαίνει. Γιατί κρατᾶς σκεπασμένο τὸ πρόσωπό του καὶ δὲ μὲ βοηθᾶς νὰ θυμηθῶ πότε συναντηθήκαμε ἄλλοτε;

— Δὲν μπορῶ!, ἀποκρίνεται κι' ἀναστενάζει ὁ Γκάλεμ. Στὸ εἶπα καὶ ἄλλη φορά, Ταγκόρ. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλύψω τὸ μυστικὸ μου. Ἀργότερα ὅμως μπορεῖ, γιατί τίποτα δὲν ἀποκλείεται. Μιὰ μέρα, θὰ κουβεντιάσουμε χωρὶς νὰ ἔχω κρυμμένο τὸ πρόσωπό μου. Καὶ τότε ἴσως χαρῆς καὶ σοῦ φύγουν οἱ ἀπορίες ποὺ σὲ βασανίζουν σήμερα...

Κάνει μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

— Ὅμως μπορεῖ νὰ λυπηθῆς καὶ νὰ κλάψης, Ταγκόρ...

Τὸ παιδί τὸν κυττάζει μὲ ἀπορία. Τὰ τελευταῖα λόγια του κάνουν πιὸ πυκνὸ καὶ ἀδιαπέραστο τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου, ποὺ σκεπάζει αὐτὸν τὸν παράξενο ἄνθρωπο ποὺ ἔχει γίνει ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν Ἀγγλων. Μὰ ποῖός λοιπὸν κρύβεται κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μυστικὸ; Καὶ

ποῖό εἶναι ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ μυστικὸ, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν κάνη, ὅταν τὸ μάθη, νὰ χαρῆ ἢ νὰ κλάψη;

— Καὶ τώρα δρόμο, Ταγκόρ!, λέει σπάζοντας τὴ σιωπὴ καὶ ἀλλάζοντας κουβέντα ὁ Γκάλεμ. Ὁ Νιρούκτα σὰς περιμένει. Θὰ σὰς πάη ἕνας ἄνθρωπός μου στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται τώρα...

Μερικὲς ὥρες ἀργότερα, ἡ μαχαραγιᾶς ὑποδέχεται μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης τὴν μοναχοκόρη του καὶ τοὺς δυὸ ἔμπιστους καὶ ἀφοσιωμένους φίλους του. Εἶναι τώρα ἐγκατεστημένος σὲ μιὰ μεγάλη ἔπαυλι ἐνὸς φανατικοῦ πλούσιου φίλου του κι' ἀπὸ ἐδῶ δίνει ὁδηγίες καὶ ὀργανώνει τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Ἀγγλων, ποὺ κάθε μέρα γίνεται καὶ πιὸ ἄγριος. Στὶς περισσότερες ἐπαρχίες, ὁ λαὸς ξεσηκώθηκε καὶ μὲ συλλαλητήρια καὶ μαχητικὲς διαδηλώσεις ζητάει ν' ἀποτινάξη τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ. Τὰ συνθήματα ποὺ ρίχνονται εἶναι γεμάτα φανατισμὸ καὶ μῖσος. Οἱ συγκρούσεις ποὺ ἐπακολουθοῦν εἶναι αἱματηρές. Ἀλλὰ ἡ φωτιὰ ποὺ ἔχει ἀνάψει δὲν σβύνει εὐκόλα. Ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἔχει φουντώσει μέσα στὶς ψυχὲς τῶν Ἰνδῶν καὶ οἱ Ἀγγλοι ἄδικα κοπιάζουν. Ἐδῶ καταπνίγεται μιὰ ἐξέγερσι, ἐκεῖ ξεσπάει ἀμέσως ἄλλη.

Αὐτὲς τὶς μέρες, ὁ Ταγκόρ εἶναι πολὺ εὐτυχισμένος. Βρίσκεται πάντα κοντὰ στὴν Ζανγκάρ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ κά-

νουν μακρυνούς περιπάτους, μιλούν για τὰ ὄνειρά τους και καταστρώνουν σχέδια για τὸ γάμο τους. Και ὁ Νιρούκτα ἐπίσης εἶναι ἕνας εὐτυχισμένος πατέρας. Καμαρώνει τὸ Ἑλληνόπουλο και τὴν κόρη του και κάνει κι' αὐτὸς ὄνειρα για τὴν εὐτυχία τους...

Ἄλλα και ὁ Μαλαμπάρ κάνει ὄνειρα. Τρώει καλά, πίνει καλά και ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο μιᾶς χουρμαδιάς ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ γόης φιδιών, νὰ κάνῃ σφυρίζοντας μ' ἕνα καλάμι ἀπὸ μπαμποῦ τὶς κόμπρες νὰ χορεύουν σὰν ...γκέϊσσεσ μπροστὰ του!...

ΝΟΥΡΕΝΤΙΝ Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ὅμως ἐδῶ, σὲ τούτη τὴν ὁμορφὴ ἔπαυλι, ἀπέκτησε κι' ἕναν καινούργιο φίλο. Τὸν Νουρεντίν. Ὁ Νουρεντίν εἶναι ἕνας ἐξημερωμένος ἐλέφαντας, ποὺ ζυγιάζει πέντε χιλιάδες κιλά και ἔχει γίνῃ ἕνας πρώτης τάξεως... μεθύστακας. Ὁ Μαλαμπάρ τὰ κοπανάει κάθε μεσημέρι μαζί του. Αὐτὸς πίνει μὲ τὸ βαρέλι. Ὁ Νουρεντίν πίνει μὲ τὴν σκάφη. Ὁ γίγαντας ἔχει ἀνακαλύψει ἕνα πρώτης τάξεως κρασί στὸ ὑπόγειο τῆς ἐπαύλεως και κάθε μεσημέρι, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι μπαϊλντισμένοι ἀπὸ τὴ ζέστη, πλαγιάζουν, ἐκεῖνος φορτώνεται ἕνα βαρέλι στὴν πλάτη και πάει και ἀνταμώνει τὸν Νουρεντίν. Ἐκεῖ, κοντὰ στὶς χουρμαδιές, ὑπάρχει κι' ἡ σκάφη. Ἀδειάζει τὸ

μισὸ βαρέλι στὴ σκάφη και τὸ ἄλλο μισὸ ἀρχίζει νὰ τὸ κατεβάξῃ γουργουριστὰ στὸ σταμάχι του!

— Εἰς υγείαν, Νουρεντίν!

— Γρρρ!..., κάνει ὁ ἐλέφαντας.

Και βουτάει τὴν προβοσκίδα του στὴ σκάφη και ρουφάει, κάνοντας ἕνα θόρυβον νὰ δουλεύουν χίλιοι μαζί ναργιλέδες.

— Εἰς υγείαν φίλε!, λέει ὁ γίγαντας.

— Γρρρ! Γρρρρ..., ἀποκρίνεται τὸ παχύδερμο κουνώντας τὰ τεράστια αὐτιά του.

Ὅταν ρουφᾶνε και τὴν τελευταία σταγόνα κι' ἔρχονται στὸ κέφι, ὁ Μαλαμπάρ σκαρβαλώνει στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα και οἱ δυὸ φίλοι πάνε παρέα περίπατο... νὰ ξεσκασουνε. Αὐτὸ γίνεται κάθε μέρα. Πάνε περίπατο και γυρίζουνε τὸ βραδάκι σὰν δυὸ φρόνιμα κορίτσια, νὰ κοιμηθοῦν. Τοῦτο τὸ μεσημέρι ὅμως τὰ ἔχουν παρακοπανήσει και τὸ ρίχνουν για καλά ἔξω! Ὁ περίπατος τραβάει πολὺ και τὸ κακὸ εἶναι ποὺ ὁ Μαλαμπάρ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ὁ Νουρεντίν, τραγουδώντας μὲ τὴν προβοσκίδα του ἕνα τραγουδι ποὺ θυμίζει τὸ οὐρλιαχτὸ τῶν σειρήνων τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ συναγεροῦ, προχωρεῖ παραπατώντας, ἀφίνει πίσω του τὸ λόφο, μπαίνει στὴν πεδιάδα και βαδίζει θριαμβευτικὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρίσκεται κάποιο χωριό. Ὁ Μαλαμπάρ, ποὺ τὸν νανουρίζει τούτη ἡ γλυκεῖα μελωδία

του φίλου του, κοιμάται και ροχαλίζει σαν κινητήρας... Ίπταμένου φρουρίου και όνειρεύεται...

Ξαφνικά όμως σταματάει το τραγουδι και ο έλέφαντας... φρενάρει απότομα και στηλώνει τα πόδια του στο έδαφος. Τοῦτο τὸ σταμάτημα ξυπνάει τὸν γίγαντα. Ἀνοίγει τὰ μάτια καί... γίνεται πράσινος...

Μερικά βήματα μπροστά του στέκει ο Ναντίρ - Χὸ και τὸν σημαδεύει μ' ἓνα πιστόλι! Πίσω του, δεξιά του κι' ἀριστερά του εἶναι σκορπισμένοι οἱ Τέγκ.

— Παραδόσου, Μαλαμπάρ, φωνάζει ὁ ἀρχηγὸς τῶν ληστῶν, καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ τὴν προσβολὴ πού ἔκανες στὴν Κάλι. Δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό, ἂν μοῦ πῆς πού βρίσκεται ὁ Νιρούκτα! Εἶχα μυριστῆ πὼς κάπου ἐδῶ γύρω κρύβεται καὶ τώρα πού σὲ βλέπω εἶμαι βέβαιος. Πές μου πού ἔχει τὸ λημέρι του τὸ ἀφεντικό σου καὶ σ' ἀφίνω ἐλεύθερο νὰ πᾶς ὅπου θέλεις μὲ τὴν παρέα σου...

Ὁ γίγαντας σουρώνει τὰ φρύδια κι' ἐτοιμάζεται νὰ θυμώσει. Μὰ ὁ Νουρεντίν θυμώνει πιὸ εὐκολα καὶ βγάζει ἓνα ἀνατριχιαστικὸ σάλπισμα, κουλουριάζοντας καὶ ξεκουλουριάζοντας τὴν προβοσκίδα του. Τότε σφυρίζει ἡ πρώτη σφαῖρα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ γίγαντα.

— Λοιπόν, τί θὰ κάνης, Μαλαμπάρ; ρωτᾷ ἀπειλητικὰ ὁ Ναντίρ. Θὰ μετρήσω ὡς τὸ

τρία. Ἄν δὲν κατεβῆς σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ ἀπ' τὸν ἐλέφαντα, θὰ σοῦ στείλω μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ φρύδια. Ἀρχίζω: Ἐνᾶ...

Ὁ Μαλαμπάρ δὲ μιλάει. Ζυγιάζει μὲ τὸ μάτι τὴν κατάστασι. Εἶναι μόνος καὶ εἶναι πενήντα. Εἶναι ἄοπλος καὶ εἶναι ὠπλισμένοι.

— Δύο!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ναντίρ.

— Μιὰ στιγμὴ νὰ ρωτήσω τὸ φίλο μου!, λέει ὁ Μαλαμπάρ.

Καί, καθὼς μιλάει, σκύβει στὸ αὐτὶ τοῦ ἐλέφαντα.

— Τί καταλαβαίνεις, Νουρεντίν, θὰ τοὺς καταφέρουμε; ρωτᾷει.

Ὁ ἐλέφαντας καταλαβαίνει καὶ κουνάει τὰ αὐτιά του πού εἶναι ἓνα τετραγωνικὸ μέτρο τὸ καθένα.

— Γρρρ!, κάνει. Γρρρ!...

— Τρία!, φωνάζει ὁ Ναντίρ.

— Ἀπάνω τους, Νουρεντίν!, οὐρλιάζει ὁ γίγαντας.

Καί, τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ τόπος γεμίζει ἀπὸ σφαῖρες, πού σφυρίζουν, ἀπὸ σπαθιά πού ἀστράφτουν καὶ ἀπὸ πολεμικὲς ἰαχὲς τῶν Τέγκ.

— Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγη!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν.

Ἀλλὰ τότε γίνεται κάτι πού δὲν τὸ περιμένει κανεὶς. Ὁ ἐλέφαντας ἀρχίζει νὰ παίρνη βόλτες ἀπάνω στὰ πόδια του μὲ τεντωμένη τὴν προβοσκίδα καὶ ὅσοι ἀπὸ τοὺς Τέγκ βρίσκονται κοντὰ του πέφτουν ἀνάσκελα μὲ ἀνοιγμένα κρα-

νία. Ταυτόχρονα οί μεγάλοι χαυλιόδοντες του άγκιστρώνουν άλλους και τούς τινάζουν ψηλά στον άέρα, ενώ τὰ βαρειά σαν όδοστρωτήρας πόδια του τσακίζουν κόκκαλα...

— Μπράβο, Νουρεντίν!, φωνάζει ό Μαλαμπάρ που στέκει τώρα όρθος άπάνω στη ράχη του φίλου του, χωρίς να λογαριάζη τις σφαίρες. Είσαι έν τάξει!

Ό πανικός σκορπίζεται στις τάξεις των Τέγκ και αρχίζουν τρομαγμένοι να τρέχουν προς τὸ χωριό. Μά ό έλέφαντας δέν τούς άφίνει. Έχει θυμώσει για καλά και θέλει ν' άποτελειώσει αυτό που άρχισε. Τους παίρνει τὸ κατόπι ούρλιάζοντας. Έκείνοι τρυπώνουν στα πρώτα σπίτια που βρίσκουν μπροστά τους. Άλλά κι' εκεί ό Νουρεντίν συνεχίζει τὴν κεραυνοβόλα επίθεσι. Πέφτει άπάνω στα χαϊμόσπιτα σαν ένα άσυγκράτητο και θεόρατο τάνκ και τίποτα δέν μένει όρθιο. Και μονάχα όταν βλέπη τούς ελάχιστους Τέγκ, που άπόμειναν, να χάνονται τρέχοντας προς τὰ χωράφια, ήσυχάζει.

— Σαν να τελειώσαμε, Νουρεντίν!, φωνάζει θριαμβευτικά ό γίγαντας. Τώρα μπορούμε να γυρίσουμε σπίτι μας. Αύριο, στο μερτικό σου θα έχης δυο σκάφες κρασί, λεβέντη μου!

Και αρχίζουν ν' άνηφορίζουν τὸ λόφο που φέρνει στην έπαυλι του Νιρούκτα. Άπάνω στον ένθουσιασμό τους όμως, οί δυο φίλοι δέν προσέχουν

κάποιον που τούς παρακολουθεί από μακριά και έρχεται ξοπίσω τους θέλοντας να μάθη τὸ κρησφήγετο του έπαναστάτη μαχαραγιά. Δέν τὸ ξέρουν ακόμα πώς ό άνθρωπος αυτός, που δέν είναι άλλος από τον πεισματάρη Ναντίρ - Χό, τούς έτοιμάζει πάλι καινούργιες φασαρίες.

Ο ΤΡΙΠΛΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

 ΥΟ μέρες άργότερα, γίνεται τὸ πρώτο ύποπτο περιστατικό. Η Ζανγκάρ έχει προσλάβει από τὴν προηγούμενη μέρα μιὰ καινούργια ύπηρέτρια. Είναι ένα ήσυχο κορίτσι — έτσι δείχνει τουλάχιστον — από τὰ γύρω χωριά. Ηρθε και χτύπησε τὴν πόρτα τὴς έπαύλεως, είπε μιὰ ψεύτικη ιστορία — όπως άποδείχτηκε άργότερα — ότι οί γονείς της έχουν ριχτή από τούς Άγγλους στη φυλακή και ή Ζανγκάρ που τὴ λυπήθηκε τὴν πήρε στην ύπηρεσία της. Όμως, είκοσιτέσσερις ώρες πιὸ ύστερα, τὴν πιάνει να κρυφακούη έξω από τὴν πόρτα τὴς κάμαρης του πατέρα της.

— Τί θέλεις έδω; τὴ ρωτάει παραξενεμένη ή Ζανγκάρ.

Έκείνη προσπαθεί να δικαιολογηθῆ, μά τὸ μάτι του κοριτσιού ξεχωρίζει κάτω από τὴ ρόμπα της ένα μαχαίρι που γυαλίζει. Καί, ξαφνικά, τούτο τὸ μαχαίρι περνάει στο χέρι της και άπειλεί τὴν Ζανγκάρ. Η μοναχοκόρη του Νιρούκτα όμως τώρα έχει μά-

θει ἀπ' τὸν Ταγκὸρ πῶς πρέπει νὰ ἀμύνεται. Καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι καταφέρνει μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τῆς ἀντίπαλου τῆς καὶ τὴν στέλνει πέντε μέτρα μακριὰ τῆς.

— Ποιὰ εἶσαι; τὴ ρωτᾷ τὸ κορίτσι. Καὶ τί ζητᾷς ἐδῶ;

Ἐκείνη ὅμως ἔχει σαλτάρει κιόλας στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σηκώνει τὸ μαχαίρι τῆς, τὴ σημαδεύει καὶ τὸ πετάει. Ἡ Ζανγκάρ γέρνει πλάγια καὶ ἡ λεπίδα σφυρίζει πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο τῆς. Ὑστερα τρέχει στὸ παράθυρο. Μὰ ἡ καινούργια ὑπηρέτρια ἔχει χαθῆ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ σημάδι, λέει ὁ Ταγκὸρ ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅταν ἡ κοπέλλα τοῦ διηγεῖται τὴν ἱστορία. Πρέπει νὰ χουμὲ τὰ μάτια μας ἀνοιχτά. Ἄν φώναζες καὶ τὴν πιάναμε, ἴσως ἦταν καλύτερα. Θὰ τὴν ὑποχρεώναμε νὰ μιλήσῃ καὶ κάτι θὰ μαθαίναμε.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὅμως, γίνεται κάτι πιὸ σοβαρό. Περαισμένα μεσάνυχτα, ἓνας ἴσκιος σαλεύει ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ Νιρούκτα. Τοῦτος ὁ ἴσκιος γλυστράει ἀθόρυβα καὶ σέρνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ «Ἐλευθεροῦ Ἰνδοῦ», ποὺ πηγαινοέρχεται μὲ τὸ αὐτόματο στὸν ὦμο φρουρῶντας τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Φτάνει κοντά του καὶ ξαφνικὰ σαλτάρει ἀπάνω του. Ἐνα μεταξωτὸ μαντῆλι τυλίγεται στὸ λαιμό του καὶ δυὸ κοκκαλιάρικα χέρια σφίγγουν τὶς δύο του ἄκρες.

— Τὸ ρυμάλ! Οἱ Τέγκ!, ἐε φωνίζει.

Μὰ ἡ φωνὴ του σβύνει ἀπὸτομα καὶ κόβεται ἡ ἀνάσα του. Πέφτει στραγγαλισμένος καὶ μένει ἀκίνητος στὸ ἔδαφος. Τότε ἀπ' τὸ σκοτάδι βγαίνουν δυὸ ἄλλοι ἴσκιοι. Κρύβουν ἀνάμεσα στὰ δέντρα τὸ πτώμα τοῦ φρουροῦ, ὀνοίγουν τὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα καὶ γλυστροῦν σὰν φαντάσματα στὸν κῆπο. Κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο ἀλλάζουν τὶς τελευταῖες τοὺς κουβέντες:

— Ἐκεῖ εἶναι ἡ κάμαρη τοῦ Ταγκὸρ!, λέει μιὰ γυναικεία φωνὴ δείχνοντας ἓνα παράθυρο. Ἐκεῖ, στὸ ἄλλο γωνιακὸ δωμάτιο, κοιμᾶται ἡ Ζανγκάρ.

— Μόνη τῆς; ρωτᾷ κάποιος.

— Ναί. Κι' ἐκεῖ, σ' αὐτὴ τὴν πτέρυγα μένει ὁ Νιρούκτα.

Ἐνα σιγανὸ σφύριγμα ἀκούγεται. Δυὸ καινούργιοι ἴσκιοι μπαίνουν ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα.

— Τί ἔγινε; ρωτᾷ ὁ ἄντρας ποὺ φαίνεται πῶς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυχτερινῆς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως.

— Ὅλα ἐν τάξει, κύριε!, ἀποκρίνεται ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο. Οἱ δυναμίτες εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὅταν ἀνάψω τὸ φυτίλι δὲν θὰ μείνῃ τίποτα ὄρθιο ἀπὸ τούτῃ τὴν ὁμορφὴ ἔπαυλι!

Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ.

— 'Εν τάξει, παιδιά!, λέει. Μπορούμε ν' αρχίσουμε. Τούτη τή φορά, τὸ χτύπημα θὰ εἶναι τριπλό. "Αν γλυτώσουν ἀπ' τὸ μαχαίρι μας, θὰ πέσουν στὰ δόντια τοῦ Τάϊ-Τζό. "Αν ξεφύγουν ἀπὸ τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ Τάϊ - Τζό, θὰ γίνουν κομμάτια ἀπὸ τὸ δυναμίτη!

"Ενα καινούργιο σιγανὸ σφύριγμα ἀκούγεται πάλι κι' ἕνας γιγαντόσωμος 'Ινδός, ποὺ σέρνει μαζί του μιὰ τεράστια τίγρι σὰν ἕνα ἡμερο σκυλάκι, βγαίνει ἀπ' τὴ σκιά. Τὰ μάτια τοῦ αἰμοβόρου ἀγριμιοῦ ἀστράφτουν πράσινα στὸ σκοτάδι.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ κάμαρη τῆς Ζανγκάρ, τοῦ λέει καὶ τοῦ δείχνει ὁ ἀρχηγός.

— Τὰ σαγόνια τοῦ Τάϊ - Τζό θὰ δουλέψουν καλὰ ἀπόψε!, γρυλλίζει παράξενα ἐκεῖνος. "Εχω κάνει ἕνα ὠραῖο μάθημα στὸν ἀγριόγατο!

— 'Εμπρός, λοιπόν!, ἀρχίζουμε.

Οἱ σκιές γλυστροῦν μέσα στὸν κήπο, ἀκολουθώντας διαφορετικές κατευθύνσεις καὶ σὲ λίγο κάποιος σαλτάρει ἀθόρυβα ἀπ' τὸ παράθυρο μέσα στὴν κάμαρη τοῦ Ταγκόρ. Τὸ παιδὶ κοιμᾶται ἀνύπνοπτο. Ὁ νυχτερινὸς μουσαφίρης, ποὺ σφίγγει νευρικὰ ἕνα στιλέττο στὸ χέρι, ζυγώνει πατώντας στὰ νύχια τῶν γυμνῶν του ποδιῶν τὸ κρεβάτι τοῦ Ἑλληνόπουλου. Ἡ κοφτερὴ λεπίδα ζυγιάζεται γιὰ μιὰ στιγμή πᾶνω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ κι' ὕστερα ὁ ἄγνω-

στος κατεβάζει μὲ δύναμι τὸ χέρι σφίγγοντας μὲ λύσσα τὰ δόντια καὶ τὸ στιλέττο τοῦ καρφώνεται...στὸ στρώμα τοῦ κρεβατιοῦ.

Γιατὶ ὁ Ταγκόρ, ποὺ ἔχει αὐτιά γυμνασμένα ἕξη χρόνια μέσα στὴ ζούγκλα, ξυπνάει μὲ τὸν ἐλάχιστο θόρυβο κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ὁ συμμορίτης σάλταρε στὸ δωμάτιο ἔχει ξυπνήσει καὶ μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ τεντωμένες ὅλες τὶς ἴνες τοῦ κορμιοῦ του περιμένει καὶ παρακολουθεῖ, χωρὶς νὰ τὸ δείχνη, τὴν κάθε του κίνησι. Καὶ τὸ τελευταῖο ἀκριβῶς δευτερόλεπτο, καθὼς τὸ μαχαίρι διαγράφει τὴ θανάσιμη τροχιά του, τραβιέται πλάγια καὶ ἡ λεπίδα τρυπάει τὸ στρώμα. Τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμή, τὸ κορμί του κουλουριάζεται σὰν μιὰ μπάλλα ἀπὸ λάστιχο καὶ τινάζεται σὰν βολίδα. Τὰ πόδια του χτυποῦν τὸ στομάχι τοῦ δολοφόνου καί, καθὼς ἐκεῖνος κάνει μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω βογγώντας καὶ βλαστημώντας, τὰ σιδερένια δάχτυλα τοῦ παιδιοῦ τυλίγονται στὸ λαιμό του. Μὲ μιὰ λυσσασμένη κίνησι τὸν τινάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοίχου καὶ τὸ κρανίο τοῦ κακούργου βροντάει σὰν ταμποῦρλο καὶ τσακίζεται. Ὁ νυχτερινὸς μουσαφίρης γλυστράει στὸ πάτωμα καὶ μένει ἀσάλευτος.

Ὁ Ταγκόρ σκύβει ἀπάνω του προσπαθώντας νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά του καὶ παίρνει στὰ χέρια καὶ ἐξετάζει τὸ μαχαίρι του.

— Σίγουρα είναι ένας Τέγκ!, λέει.

Μὰ δὲν προφταίνει νὰ ὀλοκληρώσῃ τὴ σκέψι του. Μιὰ διαπεραστικὴ γυναικεία κραυγὴ φτάνει στ' αὐτιά του καὶ κάνει τὴν καρδιά του νὰ φτεροκοπήσῃ τρομαγμένα. Ἔχει ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τῆς Ζανγκάρ. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Ζανγκάρ ποὺ ζητάει βοήθεια. Τὸ Ἑλληνόπουλο ξεχύνεται σὰν σίφουνας ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο, βγαίνει στὸν κήπο καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς

κάμαρης τοῦ κοριτσιοῦ μὲ τὰ μαύρα μάτια. Ἡ ἐξωτερικὴ πόρτα εἶναι ἀνοιχτὴ. Μὲ δυὸ βήματα περνάει τὸ διάδρομο. Μὰ, καθὼς φτάνει στὸ κατώφλι τοῦ δωματίου καρφώνεται ἀκίνητος σὰν νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός! Μιὰ τεράστια τίγρις ζυγώνει νιαουρίζοντας καὶ δείχνοντας τὰ σουβλερά της δόντια, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ζανγκάρ, ποὺ ἔχει γίνει χλωμὴ ἀπ' τὸν τρόμο, καθὼς βλέπει τὸν φοβερὸ θάνατο ποὺ τὴν περιμένει...

Τ ■ Λ Ο Σ

Τ Α Γ Κ Ο Ρ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙ ΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Λέκκα 22 ✦ Ἀριθ. 3 ✦ Τιμὴ δραχ. 2

Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Στ. Ἀνεμοδουρᾶς, Ἀριστείδου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ἀμεζόνων 25

Στὸ ἐπόμενο τεύχος, τὸ 4, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο

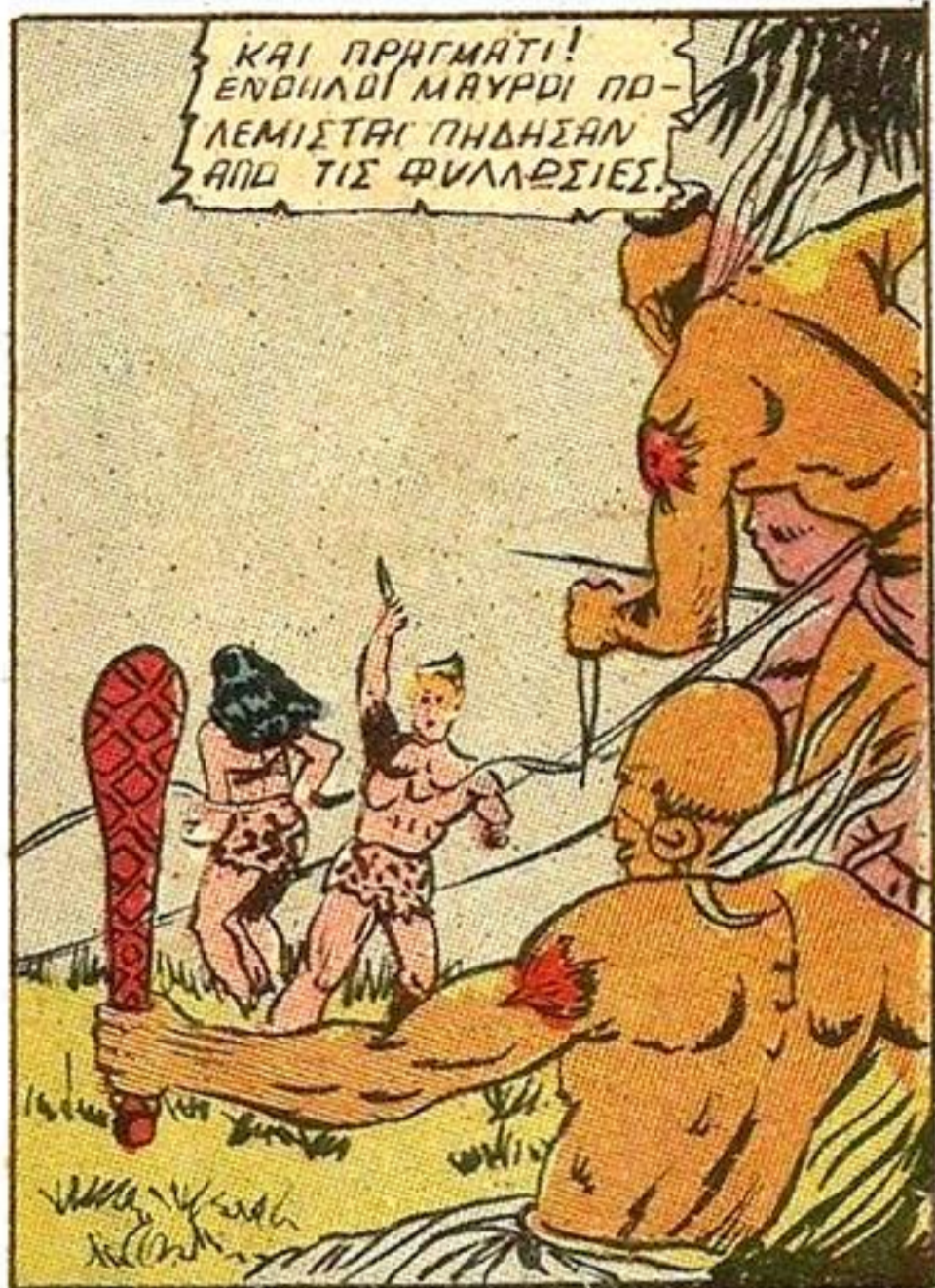
ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ὁ Ταγκὸρ διεξάγει μιὰ τρομακτικὴ πάλη γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του, τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὸν πατέρα της ἀπὸ τὸν τριπλὸ θάνατο τοῦ μαχαιριοῦ, τῆς τίγρης καὶ τοῦ δυναμίτη!

ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Ἕνα τεύχος ποὺ θὰ μείνῃ ἀξέχαστο.

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ!
ΕΝΘΙΑΛΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΠΟ-
ΛΕΜΙΣΤΑΙ ΠΗΔΗΣΑΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΛΩΣΙΕΣ.

Ο ΚΡΕΓΚΑ ΟΜΩΣ ΞΕΦΕΥΓΟΝΤΑΣ
ΤΙΣ ΘΗΛΕΙΕΣ ΕΚΑΝΕ ΠΡΩΤΩΣ ΕΠΙΘΕ-
ΣΗ ΜΕ ΤΙΣ ΣΙΔΕΡΕΝΙΕΣ ΓΡΩΒΙΕΣ ΤΟΥ.

ΑΡΡΑΞΕ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΠΕΤΗ ΞΕ ΠΑΡΟ ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ.

ΠΕΣ ΜΟΥ ΓΡΗΓΟΡΑ
ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ ΚΑΙ
ΠΟΙΟΣ Σ' ΕΣΤΕΙΛΕ ΑΝ-
ΘΕΣ ΤΗ
ΖΩΗΣΟΥ!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ Α-
ΡΑΧΝΗ ΘΑ ΜΙΛΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ
ΒΑ ΠΕΣΩΝ ΣΤΟ ΚΕ-
ΦΑΛΙΣΟΥ!
ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΕΧΩ
ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ.

